

EL PRAT pàg 16

Plantegen que l'ampliació de l'aeroport es faci amb una pista sobre el mar

POETA VILADECANENC pàg 14

Pere López guanya el premi Joan Aliguer amb 'Un mal any per deixar de fumar'



10 anys liniamar

castelldefels · gavà · viladecans · el prat · sant boi Núm. 110 · Febrer 2023 · liniamar.cat

Aturat el polèmic projecte d'Eixos Verds de Castelldefels

L'oposició aconseguix que es retiri el pla i l'Ajuntament diu que la ciutat perd una bona oportunitat pàg 10

Trencant barreres

Un projecte a Sant Boi fa teatre amb actors amateurs majors de 75 anys pàg 3



Foto cedida



SANT BOI pàg 18

Sant Joan de Déu ja té un bressol especial per al dol perinatal

A FONTS pàgs 12 i 13

Cocaïna a la metròpoli: una realitat fora del focus

ESPAI LÍNIA pàg 9

S'estrena la primera mostra de premsa metropolitana



DEFENSA PERSONAL

MIXTO
FEMENINO
EXTRAESCOLARES



KRAVMAGA

DINAMIS SPORT

CLASES Y ENTRENAMIENTOS PRIVADOS
GRATIS 2 DIAS DE PRUEBA MÁS CAMISETA

618 557 197

DEFENSA
PERSONAL

[SALA FITNESS INCLUIDA
1H PARKING GRATUITA]

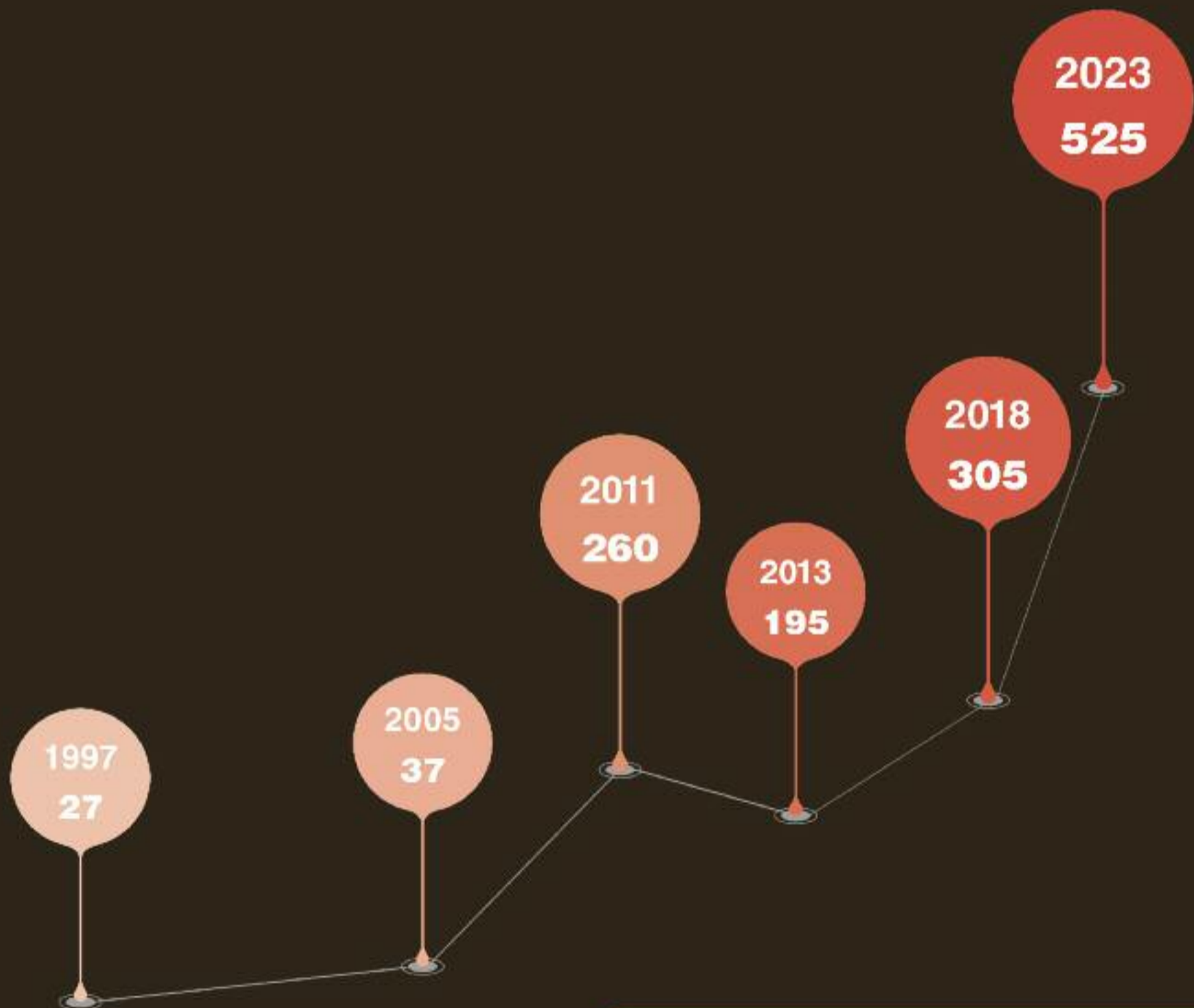


KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM | INFO@KRAVMAGA-DEFENSAPERSONAL.COM

associació
de mitjans
d'informació
i comunicació

amic

*“Mitjans de proximitat,
periodisme de confiança”*



Més de 520 mitjans associats
www.amic.media

Records llunyans, records vius

» Set actors amateurs majors de 75 anys de Sant Boi porten a Cal Ninyo la història local i personal
 » L'obra, creada per Didier Ruiz i La Compagnie des Hommes, ha estat presentada arreu del món

F.J. Rodríguez
SANT BOI



Didier Ruiz confessa que una de les pitjors coses que et poden passar és que ningú en el món pensi en tu. Sense anar més lluny, el record i la memòria col·lectiva són temes recurrents en la seva obra. Des de fa dues dècades, com a director de La Compagnie des Hommes, impulsa un projecte teatral que dona l'oportunitat a gent de més de 75 anys a pujar per primer cop a un escenari per explicar les seves vivències. Es tracta del *Dale recuerdos (je pense à vous)*, una obra de teatre que ha dirigit a prop d'una quarantena de ciutats de tot el món i que a finals del gener va aterrar a Sant Boi.

D'aquesta manera, set santboians de més de 75 anys van interpretar aquesta obra a Cal Ninyo el 28 de gener. Són el Manuel, la Pilar, l'Encarna, la Dolores, l'Amparo, la Milagros i la María, que es van convertir en actors de teatre per un dia. "Em va encantar perquè és una cosa viscuda, no és cap muntatge", diu la Milagros Castillo en una conversa amb *Línia Mar*. De fet, aquest és l'objectiu de Ruiz, que els actors es limitin a evocar i a explicar una història. Per fer-ho possible, els van ensenyar "a no fer res". Així ho destaca Ruiz, que diu que ells "havia de venir i ser qui són, sense fer teatre". "Els ja són teatre", afegeix el director, que considera que aquest projecte els ajuda a "guanyar confiança".

I és que aquesta proposta combina la tradició del teatre amb la història oral, que explora la vida dels participants, alhora que assenyalava fets històrics que han marcat la memòria de la comunitat. En aquest cas, la im-



L'obra de teatre evoca les vivències dels set participants i esdevé una mirada al seu passat, que és el de tots. Foto cedida

migració ha estat el *leitmotiv* de l'obra, ja que tots els participants formen part de les onades migratòries de mitjans de segle XX. "Això no sol passar amb els grups i fa que sigui més fàcil dibuixar un camí comú", assenyalava Ruiz, que recorda que la immigració continua sent un tema universal. "Són històries molt similars a les dels immigrants de l'actualitat", sosté el dramaturg.

VIVÈNCIES COMUNES

Històries d'immigració, com dèiem, que tornen a estar d'actualitat —ho han deixat d'estar en algun moment?— i que deixen una marca molt fonda en les persones que han hagut de passar pel tràngol de marxar del lloc que les ha vist néixer. Així ho recorda una altra de les actrius, la Dolores Castillo, que va arribar a Barcelona amb 13 anys. "Em va

costar molt acostumar-m'hi", recorda en una conversa amb *Línia Mar*. Amb el temps, però, la situació va millorar. "Fa 55 anys que soc a la meua Catalunya estimada, i al meu estimat Sant Boi", expressa la Milagros.

Aquestes històries de dificultats i superació nodreixen l'obra de teatre i hi introdueixen un sentiment que han tingut aquests actors amateurs a l'hora de representar l'obra de la seva vida. "Recordar va ser dolorós, però alhora també va ser bonic", resumeix la Dolores, així com la Milagros, que reconeix haver sentit una barreja de "tristesa i il·lusió".

I és en aquest punt que el projecte del *Dale recuerdos* fa la seva màgia. "No és el mateix recordar-ho tu que no fer-ho a viva veu", reflexiona la Dolores. En el moment de l'explicació de la història, es produeix una imatge uni-

versal, un lloc comú a la vida de cadascú de nosaltres, com és l'àvia o l'avi explicant una història del passat. "Al final, aquests relats acaben sent també teus, ja que et construeixen com a persona", sosté Ruiz. Històries que, sovint, estan guarnides amb elements de la mitologia familiar o fets que no van passar ben bé de la manera com t'ho expliquen. I, com a bon artista, Ruiz es fa seva aquella màxima de l'artista que fa servir mentides per a dir la veritat. "La veritat és una altra cosa, és feina que deixo a historiadors i periodistes", remarca el director, que assenyalava que les anècdotes de la gent gran tenen a veure amb la "propietat".

Sigui com sigui, aquells relats continuen a flor de pell. "Sembla mentida que siguin records tan llunyans, però alhora tan vius", argumenta la Dolores, que jun-

tament amb la Milagros coincideix en els beneficis que els ha reportat aquest projecte. "Vaig viure el procés molt emocionada", diu la Dolores. "Això té molt valor, a mi em va encantar", coincideix la Milagros.

ENVELLIMENT ACTIU

Amb tot, els set actors van ser seleccionats a través de proves als casals, centres cívics i residències. Més tard, es van organitzar sessions individualitzades per acabar de seleccionar els seus records, per tal de configurar un relat coral i comunitari.

Aquest projecte innovador ha comptat amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sant Boi i de la Diputació, i a més de fomentar el rescat de la memòria és una proposta a través de la qual s'estimula l'envelliment actiu, la creativitat i la convivència.

Rep el diari en PDF i les últimes hores de **líniamar** a Telegram



La lupa

Dona, vida i llibertat

per Dilara Ekmen (CCAR)



Foto: Aleix Freixas/ACN



Quatre mesos després de la mort sota custòdia policial de Jina Amini, una jove kurda de 22 anys, les manifestacions i la repressió continuen d'una manera acarnissada a l'Iran. Jina –tot i que mediàticament se la coneix com a Mahsa– havia estat detinguda i fortament colpejada per la Policia de la Moral per no portar de manera correcta el vel. Volien obligar-la a fer un curs de reeducació de conducta perquè aprengués a ser una noia pudorosa.

Immediatament després del seu assassinat, les protestes liderades per milers de dones van estendre's per tot el país sota el crit de "Jin, Jiyan, Azadi" (dona, vida i llibertat). Aquest lema, que té origen en el projecte revolucionari kurd, té un significat polític que va més enllà d'un eslògan i es fonamenta en la idea que l'alliberament de la societat i la destrucció del capitalisme i de l'Estat passen per l'inexorable alliberament de la dona a tot el món.

Les diverses interseccions que travessaven la seva identitat han fet esclatar i mantenen unes protestes sense precedents al país persa, liderades per les dones i a les quals s'han sumat altres col·lectius i pobles que pateixen una doble o triple opressió i discriminació, com és el cas de kurds i balutxis a l'Iran. I també tenen el suport de nombrosos homes, als quals el pes d'aplicar i seguir normes conservadores també els cau com una llosa.

Cap país està absent de discriminació ni de violències cap a les dones, però n'hi ha alguns en els quals

la institucionalització social i política de la violència es converteix en una vulneració de drets humans flagrant i en una persecució específica per la senzilla raó de ser dona.

Aquest fet et converteix en una diana en l'àmbit públic per l'Estat, pels cossos policials, pels líders religiosos i pels homes del teu entorn social, alhora que també ho ets en l'àmbit familiar, on pares, germans i cosins es converteixen en els garants de la teva honra. La discriminació, la violència i les vulneracions de

El patriarcat es manifesta diferent segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base

drets fonamentals en tots els àmbits posen en greu risc la vida de les dones, entesa com una vida lliure, autònoma i amb dignitat.

La violència, la persecució i la discriminació cap a les dones no se circumscriuen a l'àmbit legal quan se'ns atorguen menys drets. També es manifesten en aquells casos en els quals, encara que existeixin marcs normatius garants o amb certes garanties, el desplegament efectiu d'aquests drets és inexistent. També és important parlar de la violència que pateixen les dones quan transgredixen normes socials que no necessàriament han de ser lleis, però que a

les seves comunitats, barris o països tothom acata i segueix. Això és d'absoluta rellevància, ja que és difícil de provar i, per tant, també es posa en dubte amb facilitat. I és important tenir-ho en compte tant allà com aquí, en el marc de les societats occidentals.

El sistema hegemònic patriarcal es manifesta de forma diversa segons on es visqui, però es fonamenta sobre la mateixa base: dominació i explotació de les dones i de la natura.

Podem parlar de l'Iran o de l'Afganistan, però en altres latituds i sota contextos socioculturals diferents trobem milers de dones que surten al carrer per protestar, per exemple, contra la penalització de l'avortament.

El debat és present aquests dies a l'Estat espanyol i hem vist el retrocés als Estats Units i a Hongria, igual que a Nicaragua, Hondures, el Salvador o Guatemala. L'Església catòlica i evangèlica, així com el conservadorisme polític, han segrestat en nom de la vida els drets reproductius de les dones, entre molts altres. De la mateixa manera que l'islam polític a l'Orient Mitjà, al nord d'Àfrica i en alguns països africans o asiàtics exerceix un control social i de classe a través del cos, dels atributs i del desig de les dones.

Per aquestes raons és fonamental tenir en compte les persecucions específiques que pateixen les dones, per donar-hi una resposta adequada a través del dret d'asil quan fugen d'aquestes situacions i arriben a les portes d'Europa.

Aquí es piula



El Twitter en paper



@jordicampag

La pel·lícula que Espanya va enviar als Oscar i que va guanyar l'Oscar a Berlín després de 39 anys de l'última premiada provinent de l'Estat espanyol s'ha emportat un total de 0 Goyas. Són bons per apropiarse el seu èxit a compte d'Espanya i no tant per reconèixer-la. Tot dit.



@nuriaorrg

[Sobre una informació de la mateixa Núria Oriols a l'Ara] 3,9 milions d'euros en premis de jubilació: l'altre privilegi dels funcionaris del Parlament. Els més beneficiats són els alts funcionaris que han combinat la llicència per edat –cinc anys cobrant sense treballar– i després han percebut aquest subsidi.



@apunte

Que Trias se borre del apoyo a Borràs es el golpe final a una estrategia que ha fracasado. Borràs ha querido pasar la responsabilidad de su caso al conjunto del independentismo mediante chantaje y matonismo, y al final no se lo ha comprado ni su partido. Políticamente, game over.



@annapasqual

La manca de professorat en algunes especialitats és un drama. I més drama és que ni mitjans ni societat us escandalitzeu. Al meu insti portem 6 setmanes sense *profe* de mates, 4 sense *profe* de física... I podria seguir, però passe de fer un fil i avorri-vos amb ximpleries de *profes*.



Director Editorial: Arnau Nadeu
Subdirector d'edicions: Albert Ribas
Subdirectora de digital: Anna Corbatera
Redacció: Albert Alexandre (diari metropolità), Anna Utiel i Guillem Francàs (Barcelona), Olga García (Vallès), Rubén Hidalgo (Barcelonès Nord)

Dipòsit Legal: B 12315-2015

i Baix Maresme), Francisco J. Rodríguez (l'Hospitalet i Baix Llobregat), Mar Sifre (Montserrat), Toni Delgado (Esports), Andreu Asensio (suplements i *branded content*) i Júlia Estivill (xarxes)
Dept. de Producció gràfica: Susana Dicenta
Distribució: Andrés Meca i Pablo Favieri

Premi Tassis Torrent de Comunicació 2011

Editor-Administrador: David Centol i Lozano
Director Editorial: Arnau Nadeu
Director General: Marcelo Villanueva
Coordinadora de Producció gràfica: Marga Moreno
Controller: Mauro Favieri
Webs temàtics: Pere Giménez i Quim Miró

grup comunicació 21 www.liniaxarxa.cat



Els semàfors



Didier Ruiz

La Compagnie des Hommes, dirigida per Didier Ruiz, va portar al teatre Cal Ninyo de Sant Boi l'obra *Dale recuerdos (je pense à vous)*, amb la qual set veïns de la ciutat de més de 75 anys han fet d'actors per primer cop a la seva vida.

pàgina 3



Avanza

Les aturades dels conductors d'Avanza continuen. Els treballadors exigeixen millors condicions laborals i per al servei, que no para de patir retards. Un any i mig més tard que Avanza aterrés al Baix, la situació no millora.

pàgina 14



Sant Joan de Déu

L'hospital Sant Joan de Déu de Sant Boi presenta un bressol especial per facilitar el dol de la família en casos de mort perinatal. El bressol és una donació d'Àlta i permet donar més temps als pares per acomiadar-se del nadó.

pàgina 18

El + llegit

líniamar.cat

- 1 **Els dies de vaga dels busos d'Avanza s'estenen al febrer**
- 2 **Mijoler celebra l'acord dels pressupostos: "És el fracàs d'Aena i de la seva proposta depredadora"**
- 3 **Una família continua fora de casa per l'incendi de Nadal a Sant Boi**
- 4 **Els treballadors d'Avanza es manifesten a Viladecans: "Estem sota mínims"**
- 5 **Pressupostos: la "transformació" de l'aeroport en un 'hub' i 49 milions per al Delta**

Safata d'entrada

Egoisme intel·ligent

per Francesc Reina



Foto: Pexels

No és del tot cert que les segones parts no siguin bones; això sí, cal donar-los una oportunitat. Si més no, això li va passar a Charles Darwin després d'escriure *L'origen de les espècies*. Amb el temps, ell mateix s'adonaria que la famosa expressió de "la lluita per l'existència" havia estat una metàfora malinterpretada. La interdependència, tal com va puntualitzar més tard a *L'origen de l'home*, pretenia rebutjar el combat cruel entre individus i ressaltar l'estreta col·laboració que existia entre espècies per guanyar la perpetuïtat, per aconseguir benestar entre els grups mitjançant la cooperació, factor determinant per a l'evolució.

De totes maneres, les seves reflexions van arribar tard i, encara que es va salvar de la crema com Galileu, poc va importar per al poder de torn, que s'aprofitaria de les seves primeres paraules i se les va fer seves per exaltar la classe social dels més forts amb la seva visió explotadora, competitiva i cobejosa.

Després, passats els segles, seguim sent testimonis de la mateixa tàctica en l'economia, la política, les relacions geoculturals... El famós eslógan d'aquell geòleg, "la selecció natural", li va jugar una mala passada quan el van apadrinar aquells que van atresorar les seves idees i les van resignificar segons els seus interessos; aquells que continuen pensant que la Terra els pertany, que han anat finançant els seus propòsits tèrbols, les seves raons falsejades, les seves guerres dolentes, que han anat amagant coses molt lletges sota les pedres.

Va ser el silenciador pensador Piotr Kropotkin qui va continuar desenvolupant la línia oberta per l'anglès i va descobrir la imprescindible necessitat dels llaços, el debat sobre

la fraternitat i les formes de relació entre els éssers vius i els escenaris ecològics (també amb els microbis). Aquell anarquista va posar l'èmfasi en les condicions ambientals, en el clima i l'alimentació. No creia en la bondat humana, de cap manera en la seva simpatia i el seu amor, però sí en la seva consciència solidària i la reciprocitat, cosa que darrerament es reconeix com a *egoisme intel·ligent*.

És a través del suport i l'ajuda mútua, i no mitjançant la lluita despietada del "tots contra tots", com les societats humanes han pogut sobreviure i estendre's. És el miracle del més gran dels rescats, el de la cura, lamentablement el valor més castigat: no són les més fortes sinó les més aptes les que asseguruen el nostre futur.

Línia Mar no comparteix necessàriament les opinions que els signants expressen en aquesta secció ni se'n fa responsable.

Les cartes d'opinió es poden enviar a: opinio@comunicacio21.com

A les xarxes



#AeroportSobreElMar



#1.080Euros



#TurquiaSíriaEnXoc



@AlfonsLabrador: Abans de fer una nova pista sobre el mar al Prat, no seria més lògic ampliar els aeroports de Girona i Reus amb una bona connexió per tren amb BCN?

@nataliaenguix: S'aprova la pujada del Salari Mínim fins a 1.080 euros. El 60% de les persones beneficiàries són dones. Una mesura contra la bretxa salarial de gènere.

@txellfeixas: S'entra en una fase també delicada, la d'enterrar uns morts que no tenen espai als cementiris, que obliga el govern turc a cavar enmig de camps i boscos.



El xalet

per Manuel Sánchez-Villanueva Beuter, arquitecte fundador de *haz arquitectura* i professor de projectes arquitectònics a la UPC

Fa uns mesos, vam rebre al despatx uns clients que volien fer-se un xalet. Ens anàvem mirant de reüll entre els companys mentre conversàvem amb ells. Feia molt de temps que ningú no ens demanava un xalet.

Els darrers clients ens havien demanat cases. Alguns, cases de primera residència per viure-hi tot l'any, altres, segones residències, cases de vacances fora de la ciutat. La veritat és que l'ús que li donaran a l'habitatge és una cosa que sorgeix a les primeres converses, però en aquest cas, el xalet, dit així, el vam relacionar sense dubtar-ho amb una casa de cap de setmana. Ningú viu en un xalet.

Recordo la primera vegada que vaig sentir la paraula. Devia tenir set o vuit anys, pels volts del final de la dècada dels 70. El meu oncle es va comprar un solar a prop de Maçanet de la Selva –llavors tampoc ningú l'anomenava terreny–, on pretenia fer-se un xalet per als caps de setmana.

Per a la família va ser una notícia bomba, una cosa fora del nostre abast, fins i tot de la nostra imaginació. Solíem passar les vacances, com la majoria de les persones, en cases de familiars en algun poble, o bé fent càmping. Calculo que, en aquella època, el meu pare tenia un Seat 124 Special de color granat, que pagava puntualment cada mes. Era el nostre mitjà de transport per a tot, vacances incloses. Recordo el dia que li va instal·lar una bola de remolc a la part del darrere, per anar a buscar la rulot, una Hergo Gacela nova de trinca, també pagada a terminis. Una casa amb rodes que ens seguiria a tot arreu i amb la qual passaríem els millors anys de la nostra vida.

L'anunci del xalet del meu tiet –en realitat ell en deia “xalé”– ens va sorprendre per inabastable. Viuíem de lloguer al barri del Clot a Barcelona i amb prou feines es pagaven els col·legis a final de mes, així que, pensar a comprar una segona casa era una cosa inimaginable per a nosaltres. El meu pare argumentava amb despit –cosa que jo compartia sense ombra de dubte– que per què voldria algú una casa quieta en un lloc podent tenir-ne una amb rodes i portar-la a tot arreu. Quina meravella, pare... Ni Roberto Benigni.

La cosa és que, amb el temps, la gent es va anar fent xalets. Van arribar els 80 i els embussos de cotxes a les entrades i sortides de les grans ciutats van començar a ser habituals. A Barcelona, una ciutat

d'esquena al mar, sense platges, sense rondes i pràcticament sense espais verds o de lleure, la gent s'escapava el cap de setmana, fugint de la ciutat. A la Prefectura de Trànsit, es desplegava l'operació sortida i l'operació retorn, un llenguatge caspós al qual ens vam començar a acostumar i que reflectia la magnitud de la tragèdia. Els que ja no podien fer-se un xalet es van començar a comprar apartaments en blocs residencials; sortien del seu pis de la ciutat i es posaven en un altre d'una urbanització de l'extraradi d'algun poble, a la costa o a la muntanya.

**En una ciutat més precària,
aflorava amb facilitat el caràcter
nòmada de les persones**



Rulot Hergo Gacela de 1978. Foto aportada per l'autor

El nostre càmping a Blanes, en un altre temps terra indomable dels capricis del Tordera i el seu delta, va acabar envoltat de blocs d'habitatges que ens miraven desafiadors com si fóssim Arapahoes en un gueto reparcel·lat. La cala de Sant Francesc, aquella platja salvatge on cuinàvem sardines les nits d'estiu, es va omplir de xalets i d'aparcaments de cotxes a cel obert.

La nostra casa amb rodes va quedar relegada a les aventures de les vacances d'estiu, gairebé sempre en acampada lliure. La vall de Pineta, Ordesa o Benasc, llocs que, llavors, encara estaven fora de l'abast del turisme massiu. Però els hiverns inactius

en un cementiri per a caravanes li van donar l'estocada definitiva fins que ens en vam desfer.

Afortunadament, la ciutat va canviar, en aquella època. La transformació de la Barcelona olímpica va deixar un llegat de platges, espais lliures i oferta cultural que, a poc a poc, van anar atraient els seus habitants i altres turistes. En una ciutat oberta al mar, ja no es feia tan urgent escapar-se el cap de setmana.

Avui molta gent jove ja no té cotxe, sens dubte perquè cada cop són més cars i comporten més despeses, però també per un cert canvi d'actitud. Els dies festius a la ciutat ja no són la desolació que eren en dècades anteriors; darrerament ni tan sols el mes d'agost. A la gent li agrada la ciutat. No considera una condemna quedar-s'hi el cap de setmana, de la mateixa manera que no considera un privilegi tenir un xalet on passar-se el diumenge tallant la gespa o arreglant la teulada. Sembla que hi ha altres prioritats. Les cases, com els cotxes, són per viure-les.

Malgrat totes les virtuts d'aquesta ciutat més ordenada i més segura, però, hi havia alguna cosa d'aquella Barcelona de Vázquez Montalbán que em genera certa nostàlgia. Potser per la fragilitat de llocs com els xiringuitos de la Barceloneta o els enginyosos llocs de pesca que la gent es construïa en una escletxa, entre les roques del trencaones. Una ciutat on et podies topar a cada cantonada amb una foguera de mobles vells per la revetlla de Sant Joan o saltar la tàpia del col·legi Claret per jugar a futbol fins a les tantes. Una ciutat on el paisatge urbà i domèstic es creava per apropiació, com una conquesta territorial. En una ciutat indubtablement més precària, aflorava amb facilitat el caràcter nòmada de les persones, una actitud exploradora ancestral que ens ha fet conquerir el món i ens empeny a descobrir-ne d'altres.

A l'època en què vam comprar la nostra rulot, l'arquitecte italià Aldo Rossi construïa a Venècia la seva proposta de Teatre flotant del Món per a la Biennal d'Arquitectura. El teatre va arribar a creuar l'Adriàtic fins a Dubrovnik. M'agrada pensar que devia dir alguna cosa semblant: “Qui voldria repetir la funció sempre al mateix lloc podent navegar per tot arreu...”.

Potser ha arribat el moment d'afrontar el disseny del xalet dels nostres clients amb valentia, posant-li un parell de rodes.

Les millors perles



Un conductor de patinet elèctric circulava drogat a 118 quilòmetres per hora (el límit per a aquests vehicles és de 25 km/h) i es va saltar un semàfor en vermell. Ah, i no portava llums. Amb aquest còctel d'infraccions, l'home va ser detingut.

Es cola en un pis per la finestra, comet un robatori i, amb la feina feta, s'hi queda a dormir. Va passar fa uns dies a Lleida, on la Guàrdia Urbana va detenir aquest lladre de 21 anys amb una clara falta de son acumulada.

Una reportera de *Telecinco* que informava del primer dia sense mascaretes al transport públic va entrar en un vagó del metro, fent que el seu càmera també hi entrés. Després en va sortir i va deixar el càmera a dins mentre es tancaven les portes.

El propietari d'una casa a Califòrnia va veure que hi havia cucs a casa seva. Va avisar una empresa de control de plagues, que va trobar 300 quilos de glans en una habitació. Les havien collit uns ocells durant anys.

Premis Goya

LA FOTO



línia vol ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable



David
Fernández



Montserrat
Tura



Neus
Munté



Oriol
Lladó



Susana
Pérez



Dolors
Sabater



Jordi
Martí



Lucía
Delgado



Marc
Cerdà



Janet
Sanz



Xavier
Godàs



Martí
Casamajó



Joan Ramon
Casals



Elisenda
Alamany



Xavier
Marcé



Oriol
López



Ferran
Falcó



Manuel
Reyes



Núria
Parlon



Arnau
Nadeu



Tribuna

Giuseppina Giuliano o Josefina Julià

per Ferran Falcó, president de Restarting Badalona

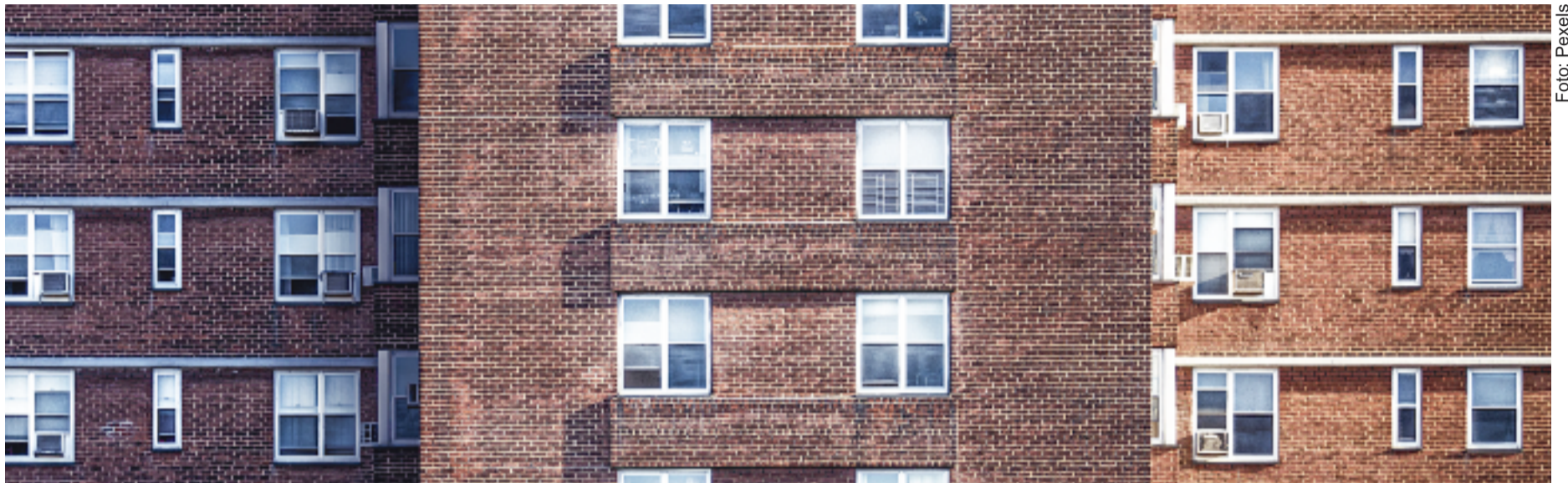


Foto: Pexels

Ara fa vint anys, VINT, que al solar que l'Institut Català del Sòl té a l'antiga fàbrica de l'Estrella de Badalona hi vàrem prometre la construcció de 375 habitatges de protecció oficial. Fa 8 anys, VUIT, que es redacta el planejament de les Tres Xemeneies, que en preveu al voltant d'uns 400 d'aquesta tipologia. I jo, pel meu passat, també en soc responsable.

A cada ciutat metropolitana, i a la capital, hi podem trobar exemples de desenvolupaments eters, o per començar, de fa més d'una dècada. Entremig hi ha hagut la crisi immobiliària, la crisi de les caixes i dels bancs, la pandèmia, la guerra i també noves lleis d'urbanisme, de contractes i de transparència que han anat posant elements de "garanties" que han contribuït clarament al fet que, per totes aquestes raons combinades, fer habitatge a Catalunya hagi esdevingut una missió titànica. Aquests atenuants no exculpen els que hem estat als governs, però ajuden a explicar que l'urbanisme és una gimcana molt complicada de fer.

I això tenint en compte expressions com la d'"emergència habitacional" o tantes altres que els polítics i els teòrics s'han anat empescant per posar de manifest que a Espanya som a la cua de la construcció d'habitatge protegit. En aquesta matèria, des dels àmbits públics, reguladors i executius s'ha insistit a prendre mesures en contra de qui en té, en contra de qui en fa i en contra de qui en compra. Augments fiscals en forma d'impostos i taxes, i obligacions de cobrir tot allò que des del món públic no s'ha fet.

En els darrers anys, per fi, en l'àmbit metropolità s'ha promogut un concurs perquè públics i privats poguessin abordar conjuntament la producció d'habitatge protegit. I s'ha constituït una societat –HMB SA– per, teòricament, fer milers d'habitatges. Abans, però, ja s'havien aprovat planejaments consorciats amb ajuntaments per fer que el Govern català i els locals promoguessin habitatge, amb un èxit ben escàs. Molts d'ells es van desfer, perquè pretenien fer habitatges allà on no hi ha demanda suficient. Crear els instruments on no hi ha demanda no acostuma a sortir bé. Però com deia, aquesta col·laboració públicoprivada sí que podria reeixir. Ho veurem.

Signi com sigui, l'administració sempre ha anat prenent mesures per mirar de contribuir a augmentar el parc d'habitatge públic. No tot han estat fracassos. La possibilitat de comprar-ne de fets als privats ha estat, aquesta sí, una bona mesura. Però moltes altres, sobretot les

que tenen a veure amb mostrar un món de bons i dolents, han esdevingut neutres o dolentes. La darrera, el topall dels preus del lloguer, que els ha fet augmentar i ha tret habitatges d'aquesta tipologia del mercat.

Per fer habitatge, públic o privat, no hi ha més cera de la que cremarà en les següents frases. Per fer habitatge, deia, és fonamental tenir una economia en marxa. Que rutlli, que hi hagi feina. I que la feina permeti obtenir uns sous que siguin suficients per adquirir préstecs, i tornarlos. Si no tens feina, no pots accedir a cap habitatge. Pots mirar de trampejar, amb lloguers socials i amb alguna ajuda, però seràs a la roda de l'escassetat d'una oferta que sempre serà insuficient i, gairebé sempre, dolenta. I tampoc podràs accedir a una provisió pública d'habitatge, perquè sempre hi haurà un preu a pagar i una obligació i una responsabilitat dels gestors públics a complir.

Com resoldre una qüestió evident, que afecta tota mena de gent amb ingressos, siguin molts o pocs? S'ha de generar oferta de lloguer. S'ha d'escurçar la burocràcia. S'han d'emetre llicències en 90 dies i no en 400. S'ha d'incentivar fiscalment l'estalvi destinat a l'habitatge. S'han de transformar infraestructures i/o sòl per generar sostre edificable. Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. I no ho volem. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper. I és per això que, si no podem viure a la ciutat on treballem, necessitem arribar-hi. Com als 80 es va crear una xarxa de metro més enllà de la capital, hem de fer una xarxa ferroviària més enllà de l'àmbit metropolità. I distribuir-hi activitat en anelles, perquè no tothom tingui el seu pa a Barcelona, sinó que el pugui tenir als Vallesos o a la Catalunya Central.

Avui, la gent sola, la gent jove i la gent nouvinguda a l'àrea de Barcelona i a Barcelona ciutat tenen molt complicat trobar un habitatge o llogar-lo a un preu possible. Aquesta setmana hem llegit la història d'una senyora que cada dia treballa a 700 kilòmetres de casa seva, netejant una escola. Viu a Nàpols i va fins a Milà. En tren d'alta velocitat. Que no hi hagi "Joseps o Josefines" a casa nostra depèn de si som capaços de flexibilitzar-nos, de crear riquesa en equilibri i de trobar el punt mitjà entre una fiscalitat que no ofegui i uns sous que puguin defensar ciutadans independents.

“

Cal generar oferta, però s'ha de saber que fer molts habitatges no resol la qüestió si no hi ha feina, pagada suficientment, que permeti atendre lloguers o hipoteques. I també s'ha de saber que el sòl és finit, i que no és sostenible crear megaurbs. Es poden fer més habitatges, segur, però no es poden fer tots en un àmbit proper

”

Flaixos

@judith_mll: Twitter decidint què és llibertat d'expressió, Netflix decidint què es considera una família... La mediació algorítmica de la vida!

@AssembleaSara: El servei especialitzat en atenció a violència masclista de BCN hem dit prou després d'anys de protestes i reclamacions, i hem convocat una vaga el 23F.

@offxelia: Quan va passar *lo del Prestige*, a la meua escola ens van disfressar de *chapa-pote* amb una bossa d'escombraries blava amb trossets de bossa negra enganxats.

**Oriol Duran:**

“La premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”

Francesc Fàbregas:

“És molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”

Josep Ritort:

“El que fa diferent Barcelona d’altres ciutats és la vida de barri, i per això seguim tenint mitjans de paper que fan barri”

David Centol:

“Totes aquestes més de 90 capçaleres formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”



Fotos: Joanna Chichevitzky



Espai Línia inaugura la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona

Andreu Asensio
BARCELONA



Més d’un centenar de persones van acudir el passat divendres 27 de gener a l’Espai Línia per a la inauguració de *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història*. Es tracta de la primera exposició de premsa metropolitana de Barcelona i repassa la història i la rellevància d’aquest fenomen a través de 90 capçaleres històriques dels barris de Barcelona i de l’àrea metropolitana. Entre els assistents, va destacar la presència de personalitats del món polític i cultural, com Dolors Sabater, Xavier Trias, Josep Martí Blanch, Fèlix Riera o Ana María Aguirre.

La mostra combina edicions originals, facsímils i reproduccions ben contextualitzades històricament per poder entendre el paper que han tingut aquestes publicacions a l’hora de mantenir informats els ciutadans durant tants anys. Els textos del professor Joan M. Corbella ens acompanyen per tota la sala recordant que el futur de Barcelona i de la seva rodalia implica entendre i potenciar la proximitat metropolitana. L’exposició ha comptat amb el suport de la Secretaria de Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

EL PODER DE LA COMUNICACIÓ LOCAL

Oriol Duran, secretari de Mitjans de Comunicació i Difusió de la Generalitat; Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC); Josep Ritort, secretari general de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC); i David Centol, editor del Grup Comunicació 21, van intervenir per reivindicar el paper de la premsa de proximitat metropolitana en el mapa de la comunicació catalana.

Duran va fer un elogi de la premsa de proximitat i va destacar precisament la seva habilitat per obrir nous mercats. “És una premsa que es va avançar en una cosa que avui tothom vol fer: la segmentació dels públics i arribar a audiències específiques”, va afirmar. Per la seva longevitat i la seva fortalesa, Duran va destacar que “la premsa de proximitat metropolitana no només sobreviu, sinó que creix i es fa forta”.

Francesc Fàbregas, president de l’Associació Catalana

de la Premsa Comarcal (ACPC), va començar fort: “Ni la pandèmia ha pogut amb nosaltres”. I va explicar per què la comunicació local és tan important des d’un punt de vista global: “Parlar de premsa comarcal és parlar de país, del que passa als pobles, a les comarques. Per a nosaltres, això és cabdal, i per això tenim una salut molt bona. I és molt important que des de la capital es parli de premsa de proximitat”. Fàbregas, això sí, va fer

una crida al sector per poder mantenir i fins i tot ampliar la força del periodisme de proximitat: “Necessitem editors forts que no depenguin de les subvencions, capaços de crear sinèrgies. Amb ells continuarem existint i seguirem endavant”.

Josep Ritort, secretari de l’Associació de Mitjans d’Informació i Comunicació (AMIC), va destacar per què és tan important la premsa de proximitat al nostre entorn: “El que fa diferent Barcelona d’altres grans ciutats és la vida de barri. És el lloc on vas créixer, on treballes i on vols viure. I per això a Barcelona i a l’àrea metropolitana seguim tenint mit-

jans de paper que fan aquest barri”. Segons Ritort, “la proximitat interessa, perquè és un servei per a la vida metropolitana”. I una bona mostra d’aquesta força són els 114 mitjans en català que l’AMIC té a l’àrea metropolitana.

David Centol, editor del Grup Comunicació 21 i promotor de l’exposició, va apel·lar al valor més emotiu de la mostra: “Cada una d’aquestes més de 90 capçaleres és un tros d’història local, un pedaç de vida, un relat que mereix ser escoltat, i totes formen part d’una oportunitat periodística: la visió metropolitana”. Per

a l’editor, és qüestió de temps que més assumptes urbans es gestionin des d’una òptica metropolitana. I un d’ells és la comunicació: “El territori mediàtic metropolità està naixent. I amb les seves 21 edicions, *Línia* n’és un exemple que ja es troba en un moment dolç de reconeixement de la seva visibilitat. El seu potencial de creixement és enorme i ho podem comprovar en els anys vinents”.

La mostra *Premsa de proximitat metropolitana. Un recorregut per la història* es pot veure a l’Espai Línia (carrer Girona, 52, Barcelona) fins al 30 de maig.



Història viva de la comunicació i de la reivindicació

► Els assistents a l’acte van visitar atentament l’exposició. Cadascú s’acostava al panell on hi havia les capçaleres del seu barri i recordava en veu alta com les havia descobert i les seguia. I molts visitants comentaven perplexos la gran varietat de capçaleres que existien i que encara existeixen a Barcelona i a l’àrea metropolitana. Menció especial per a les joies de la corona, les edicions originals i els facsímils, del *Diari de Barcelona*, *La Veu de Sant Martí* o de *Sarrià*, que van atraure moltes mirades.

Però més enllà de la història,

David Centol va voler destacar la faceta més reivindicativa d’aquesta exposició: “Recordem la importància de la premsa local com a instrument reivindicatiu. La guerra civil va tallar de soca-rel la veu dels barris, i fins als anys 50 la premsa local no va tornar a sortir al carrer. Tímida, van començar a sorgir capçaleres tolerades pel règim, fins que als anys 70 va esclatar el fenomen de la premsa de barris. A Sant Andreu, a Horta, a Gràcia o a Sants, però també a Badalona, a Santa Coloma de Gramenet o a l’Hospitalet, el fenomen va ser imparable”.

L'oposició s'uneix per tombar el polèmic projecte d'Eixos Verds

» L'oposició força un Ple extraordinari on vota a favor de retirar el pla
» L'equip de govern lamenta que la ciutat perd una bona oportunitat

MEDI AMBIENT ▶ L'oposició ha unit forces per tombar el polèmic projecte d'Eixos Verds, molt criticat per diverses associacions de la ciutat. Ho van fer divendres 17, en una sessió del Ple que van forçar el govern a celebrar. D'aquesta manera, els 14 regidors del PP, Movem, Ciutadans i el regidor no adscrit Fernando Cerpa van votar a favor de la paralització del projecte, davant dels 10 del PSC, ERC, Junts i la regidora no adscrita, Ana Quesada, que ho van rebutjar. "Amb el Ple d'avui, els grups de l'oposició estan obligant a retirar un procés democràtic on tots els veïns tenen dret a opinar sobre el futur de la ciutat", va lamentar l'alcaldessa María Miranda, que va denunciar les "notícies falses" que s'haurien estès, a parer seu, amb relació al projecte.

"El Ple d'avui s'ha de llegir en clau electoralista", va etzibar el tinent d'alcaldia de Planejament



Els vots que van paralitzar el planejament urbanístic. Foto: Ajuntament

i Medi Ambient, el republicà Jordi Maresma. Una opinió diametralment diferent de la resta de partits, que van criticar el projecte. "Avui tenim una oportunitat de repensar Castelldefels i començar a treballar tots plegats", va expressar el portaveu del PP, Manuel Reyes. Per la seva banda, la portaveu dels comuns, Candela López, va demanar a l'equip de govern que rectificués i paralitzés el pla per

"definir-lo millor". Guillermo Massana, de Cs, va assegurar que el projecte d'Eixos Verds "respon a interessos supramunicipals", mentre que Cerpa va afirmar que el model urbà de la ciutat "cal fer-lo entre tots".

Des de la plataforma contrària al planejament, Sis Eixos de Ciment, celebren el resultat de la votació. Dies abans, de fet, havien presentat una dotzena d'al·legacions contra el projecte.

Enrenou polític pel cessament de Nico Cerpa

POLÍTICA ▶ La política local viu setmanes de tensió pel cessament del fins ara regidor socialista Nico Cerpa. El 27 de gener l'alcaldessa, María Miranda, va cessar-lo de les seves funcions de regidor de Gent Gran i Esports. Segons expliquen fonts municipals a *Línia Mar*, Miranda va prendre la decisió en tenir notícia que Cerpa estaria mantenint contactes amb altres partits, una acusació que Cerpa ha negat en declara-

cions a diversos mitjans. Cerpa ha passat a ser regidor no adscrit.

Amb tot, l'equip de govern queda més en minoria. A més, des de Movem han apuntat que a l'Ajuntament es viu un "desgavell" i recorden que ara mateix no hi ha ni interventor ni secretari municipal. Des del consistori expliquen que estan fent un procés de selecció per trobar un nou secretari i que l'interventor està de baixa.



Foto: Ajuntament

Sostenibilitat | Una nova vida per als quioscos

Un quiosc de l'avinguda Constitució ha estat reconvertit en una mini deixalleria. L'objectiu és reconvertir aquests espais en desús per donar-los un nou servei, en aquest cas per millorar la gestió de residus mitjançant la recollida selectiva.

La ciutat va rebre més de sis milions de turistes l'any passat

DADES ▶ Castelldefels va rebre 6,6 milions de turistes l'any passat, bona part dels quals entre els mesos d'abril i agost, quan es van concentrar fins a quatre milions de visites. Són dades de l'empresa Kido Dynamics, que distingeix entre els visitants que fan nit a la ciutat i els que només hi passen unes hores, o bé les persones que venen a Castelldefels per motius de feina.

Pel que fa a la resta de mesos de l'any, al setembre i l'octubre van visitar la ciutat més d'un milió de turistes.

En l'àmbit de l'ocupació hotelera, la mitjana del 2022 ha estat del 75%. I més en concret, del 79% a hotels i del 74% als apartaments. Agost va ser el mes de l'any amb més ocupació, de prop del 90% de mitjana.

La procedència de les persones que van passar una nit o més a la ciutat durant 2022 és espanyola, majoritàriament catalans, madrilenys i valencians, amb una mitjana anual del 57%. En l'àmbit internacional, són els francesos, els alemanys i els italians els que més visiten la ciutat.

Adif es gastarà 20 milions per remodelar l'estació de trens



La reforma de l'estació és una reivindicació històrica del municipi. Foto: Arxiu

MOBILITAT ▶ Adif ha anunciat una inversió de 20,2 milions d'euros en la remodelació de l'estació de trens a Castelldefels. L'objectiu de les obres és fer més àgil el pas de trens i reforçar l'accessibilitat a la parada. Els treballs consistiran en la reestructuració de l'actual sistema de vies i andanes per poder separar els trens de mitja i llarga distància i així evitar possibles interferències entre elles.

Per fer possible aquest nou esquema de vies, s'ampliarà

l'andana de la via 2 i es construirà una nova andana per donar servei a la via 6. També s'adequarà la catenària i altres instal·lacions de l'estació. La remodelació es completarà amb la construcció d'un nou pas soterrat entre andanes per millorar l'accessibilitat.

Aquest projecte s'afegeix al de l'adaptació de les instal·lacions de senyalització i telecomunicacions de l'estació de Rodalies, que es van licitar recentment per 10 milions.



Atenció psicològica via telemàtica

Psicoterapeuta · Psicòleg



Depressió, Ansietat, Estrès
Dificultats de relació

www.javiercentol.com

625 522 561

Numància, 52-54 Entresòl 4t
Barcelona

El restaurant Masia Solior ha tornat a la normalitat després de patir un incendi el dia 28 de gener. Les flames es van originar en un pis adjacent, i tot i les espectaculars imatges de les flames, els dos ferits pel fum i que es va haver de desallotjar l'establiment, aquest va tornar a la normalitat l'endemà.

Oposició al projecte de reforma de l'avinguda Eramprunyà

» El veïnat critica que el pla municipal elimina places d'aparcament
» Reclamen a l'Ajuntament que els escolti i ja han recollit 1.400 firmes

Francisco J. Rodríguez
GAVÀ

La reforma de l'avinguda Eramprunyà que va presentar l'Ajuntament el mes passat sembla no convèncer el veïnat. El passat disabte 11 de febrer, desenes de veïns es van manifestar a la plaça Catalunya per protestar contra un projecte que va en contra de l'essència de l'avinguda, segons denuncien els promotors de la protesta. Alfonso Portillo, impulsor de la plataforma, explica a *Línia Mar* que els plans municipals comporten l'eliminació de prop d'un centenar de places d'aparcament a la zona i que l'avinguda tingui sentit únic, i no dos com ara. "És una avinguda molt ampla perquè hi càpiguen tots, bicicletes, cotxes i vianants", assenyala Portillo, que detalla que fins al moment han recollit prop de



La manifestació va tenir lloc el dia 11 de febrer. Foto cedida

1.400 signatures de veïns contraris al projecte de reforma.

Per altra banda, els veïns que s'oposen al projecte lamenten que l'Ajuntament "no els escolta" i recorden que als comerciants tampoc els agraden els plans municipals. Qui també s'ha aliat amb els veïns ha estat l'oposició en bloc, que demana al govern municipal que busqui el consens.

De fet, al Ple del gener una vintena de veïns van intervenir a la sessió per fer sentir la seva oposició al planejament.

Davant d'aquestes inquietuds, l'alcaldeessa, Gemma Badia, ha destacat que el projecte executiu no està encara definit, i que estan oberts a reformular els seus plans si així ho expressa el veïnat.



Foto: ACN

L'Estat estudia com frenar la regressió de les platges

CANVI CLIMÀTIC ▶ Costes de l'Estat està elaborant un projecte per estabilitzar les platges del Baix Llobregat. Així ho va anunciar el dia 15 de febrer l'alcaldeessa, Gemma Badia, després d'avaluar els danys que els temporals van causar a principis de mes a la platja. L'estudi es presentarà, previsiblement, a finals d'any amb la voluntat de determinar quines mesures poden servir per frenar la regressió de

la sorra. "És un problema que suposa una despesa anual i no s'està satisfent als perjudicats", va lamentar Badia a la mateixa platja, molt afectada pel temporal de la setmana passada.

Les ventades i la situació meteorològica van deixar diversos punts afectats, sobretot a l'altura del carrer Palafrugell i al final de la platja de Gavà Mar, on, segons Badia, va quedar poc més d'un metre de sorra.

Depana restaurarà dos solars amb l'ajuda de CaixaBank

MEDI AMBIENT ▶ L'entitat ecologista Depana restaurarà dues parcel·les de Gavà perquè recuperin la biodiversitat que tenien abans. Aquests dos terrenys, situats en els límits del Parc Agrari, van ser ocupats de forma irregular entre el 2012 i el 2016 per un grup de persones que van malmetre els hàbitats naturals.

Ara, gràcies a l'ajut d'11.000 euros que Depana ha rebut de CaixaBank, es podrà restaurar la zona, que és en tràmit d'entrar a formar part de la Xarxa Natura 2000 de la Unió Europea.

Segons l'inventari que va fer la Generalitat el 2007, en una d'aquestes parcel·les s'hi va detectar l'única comunitat de segamans que hi ha a Gavà, una espècie prioritària. També s'hi comptabilitzen 12 tipus d'orquídies, més de la meitat de les que es coneixen al Baix.

Les actuacions de restauració es faran al llarg del primer semestre d'aquest any, inclosa la retirada de les construccions i de la vegetació forana, a més de la recuperació de la vegetació autòctona anterior.

Dinou restaurants participen en la nova Ruta del Calçot



La iniciativa durarà fins al 5 de març. Foto: Ajuntament

GASTRONOMIA ▶ Fins al 5 de març, 19 restaurants de la ciutat participen en la Ruta del Calçot oferint tapes, *platillos* i menús a 3,5, 8,9 i 30 euros, respectivament. "Aquesta ruta valora la riquesa de producte del Parc Agrari", va afirmar l'alcaldeessa, Gemma Badia, durant la presentació de la iniciativa, celebrada a mitjans de febrer.

Els establiments que prenen part a la ruta posen a l'abast dels seus clients plats elaborats amb el calçot: des de fets a la brasa, fins a arrebossats amb tempura,

passant per la croqueta, sense oblidar, a més, la gyoza.

Es tracta de la primera activitat que organitza el Gremi de Restauradors de Gavà, creada recentment amb l'objectiu de promoure la gastronomia local. "Aquesta ruta és el resultat d'un Ajuntament que ens encoratja i una ciutat que s'ho mereix. Junts som millors", va declarar Àngel Martín, president del gremi.

Lligada a la ruta, cada disabte fins al 5 de març el mercat celebra una demostració de cuina i tast de calçots.



Lliga per a la protecció
d'animals i plantes
de Barcelona

Els Nostres Horaris:

De dilluns a divendres:

Zona Gats - De 10:00h a 15:30h

Zona Gossos - De 10:00h a 17:30h

Caps de setmana

i festius:

De 10:00h a 13:00h



C/ Guarda Antón, 10 08035 - Barcelona
Tel.: 934 170 124



www.protectorabcn.es
info@protectorabcn.es

A la regió metropolitana, el consum de cocaïna està associat a la festa més que no pas a les feines estressants. Foto: Mossos d'Esquadra

El dia que els investigadors van analitzar dotze lavabos del Parlament britànic, es van trobar una sorpresa. En onze –entre els quals un de proper al despatx del primer ministre d'aleshores, Boris Johnson– hi havia traces de cocaïna. També es van trobar rastres d'aquesta substància prohibida als lavabos que feien servir els periodistes. La investigació, publicada a finals del 2021 pel diari *The Sunday Times*, va posar en evidència una realitat que feia temps que se sabia als passadissos de Westminster: la cocaïna és una droga d'ús comú a la política. Alhora, aquell descobriment va obligar el president de la cambra, Lindsay Hoyle, a posar-se en contacte amb la policia metropolitana de Londres perquè iniciés una investigació.

Els fets, que van avergonyir la política britànica, també són una mostra de com funciona el consum de la cocaïna, i per extensió el seu comerç, i la manera com les autoritats persegueixen la seva distribució. A diferència d'altres substàncies associades a la marginalitat, com podrien ser l'heroïna o la metamfetamina, als països rics aquesta droga té a veure amb les altes esferes. Segons explica Mireia Ventura, de l'ONG dedicada a l'anàlisi química de drogues Energy Control, "la cocaïna es relaciona amb les classes socials altes". "No és com l'*speed*, que produeix un efecte similar però val 20 euros el gram, sinó que és cara i no tothom pot comprar-la", afegeix. En la mateixa línia s'expressa l'agent i portaveu del sindicat dels Mossos d'Esquadra USPAC Albert Palacios quan diu que els consumidors d'aquest producte poden ser "jutges, advocats, empresaris... De fet, tothom".

A banda, la cocaïna, tot i que no acostuma a obrir telenotícies ni a ocupar el debat públic, és una droga molt present a la nostra societat. De fet, podem afirmar que la posició tant de Barcelona com de la metròpoli en el mercat global d'aquesta substància és cabdal. La regió és una de les capitals mundials de la cocaïna.

EPICENTRE CONTINENTAL

L'any 2017, la metròpoli de Barcelona es va convertir, per davant de Zuric i d'Anvers, en la regió europea on més cocaïna es consumia. Així ho va determinar una investigació de l'European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction (EMCDDA), en què s'anàlitzava la presència d'aquesta substància a les aigües residuals de la depuradora del Baix Llobregat. L'equipament dona servei a part de Barcelona i Sant Just i a tot Cornellà, el Prat, Esplugues, l'Hospitalet, Sant Joan Despí, Sant Boi i Santa Coloma de Cervelló. El dia que més es consumia era dissabte i el que menys, dimecres.

En la darrera anàlisi de l'EMCDDA, la metròpoli ja no ocupava la primera posició a la llista. El 2021, la capital catalana i la seva rodalia van ser la vuitena re-



Capital europea de la droga silenciosa

Barcelona i la seva àrea metropolitana es van convertir l'any 2017 en la primera regió de tota Europa en presència de cocaïna a les aigües residuals. Avui el territori ha perdut aquest dubtós honor. Com ha afectat la pandèmia el mercat d'aquesta substància il·legal? Quin paper té la metròpoli en la distribució continental?

gió del continent en consum de cocaïna i, encara que dimecres continuava sent el dia en què menys restes es trobaven a l'aigua, el dia de més consum era diumenge. Si guí com sigui, al territori el seu ús és molt elevat, i a diferència de centres empresarials com Zuric, Basilea o Brussel·les, en els quals durant la setmana hi ha un fort consum, a casa nostra la presència de cocaïna a la depuradora es dispara el cap de setmana.

"Les persones que arriben al

nostre servei d'anàlisi normalment utilitzen la cocaïna de forma recreativa", explica Ventura. "Veiem gent que la pren per jugar al pòquer o a les cartes en general", afegeix. Així, tot i que de vegades s'associa a les feines estressants, en el cas de la metròpoli la substància està emparentada amb la festa. "Hi ha qui l'utilitza com un estimulante de curta durada per gestionar la part depressora de l'alcohol, per això és una droga que està associada al turisme de bor-

ratxera: permet sortir de nit durant dies seguits i continuar bevent", assegura Ventura. Aquest fet explicaria la davallada del consum de la substància al territori metropolità entre el 2017 i el 2021. Amb la pandèmia va caure l'arribada de turistes i, per tant, l'ús de la substància en el seu vessant festiu.

Tanmateix, segons l'integran d'Energy Control, el turístic no és l'únic tipus de consum. "La cocaïna s'adapta a gairebé tots els contextos, perquè el seu efecte no

és tan visible com el d'altres drogues. És a dir, pots anar a la feina si t'has fet una ratlla", diu per afegir que "és una substància silenciosa". A més, en paraules de Ventura, agrada més als homes. "És una droga que promou la seguretat, que et fa sentir gran. Per això el problema és quan enganxa algú amb l'autoestima baixa o una persona addicta a la feina", afirma. En aquest cas, un ús diari pot derivar en problemes cardiovasculars greus.



Així es compra

● Des del diari *Línia* hem intentat posar-nos en contacte amb un traficant de cocaïna per entendre com funciona la distribució d'aquesta substància. A través de l'aplicació Telegram, vam buscar grups que es ventaven de vendre armes i drogues. En aquesta xarxa no n'hi ha pocs. Tot i que no teníem gaires esperances que l'administrador d'un d'aquests grups ens respongués, un ho va fer. En un principi semblava que hi podríem parlar. "El temps són diners i jo guanyo entre 1.500 i 5.000 euros en 10 minuts; quant pagareu pel meu

parlat amb el Dídac, que va iniciar-se en el consum de cocaïna quan tenia 20 anys i que ara en té més de 40, perquè ens detallis com compra la droga. "El contacte d'un camell és molt fàcil d'aconseguir sempre que ho facis a través d'altres persones que consumeixen", afirma. "És tan senzill com escriure un missatge de WhatsApp i dir que vens de part d'algú", afirma per afegir que alguns venedors prefereixen els SMS per seguretat. Un cop establert el contacte, relata el Dídac, el venedor pregunta "quantes entrades vols" per referir-se als grams de cocaïna. "Fa temps,

"T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins"

temps?", va deixar-nos anar. "Jo escullo el lloc per a l'entrevista, no vosaltres", va afegir quan vam dir-li que seria una conversa telefònica i que no li pagaríem res. Finalment, el traficant va declinar la nostra oferta.

Segons l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), des de la pandèmia ha augmentat la venda de drogues a través de les xarxes, però és molt probable que el traficant amb el qual vam parlar fos un fanfarró. "Moltes de les operacions d'aquesta mena es fan amb criptomonedes i és difícil rastrejar-les", explica el mossos Albert Palacios, sorprès per l'actitud del nostre contacte.

Més enllà d'això, des del diari hem

tenia un camell que em preguntava quants pantalons volia... És bastant sospitós que algú a les tres de la matinada et parli de pantalons", diu rient. Els venedors prefereixen anar a casa del consumidor, perquè al carrer hi ha càmeres. "Res de parcs ni cantonades", explica. També venen en cotxe. "Hi pugues, fan una volta, et donen la droga i et deixen en un altre punt", relata.

Tot i que no és habitual, ell ha pogut anar al pis d'algun dels seus venedors de confiança i l'escena està lluny de les pel·lícules de gàngsters. "T'obren la porta i veus els seus dos fills corrent pel saló... Et porten a la cuina, on tenen un pot de ColaCao i 50 grams de cocaïna a dins", conclou.

PER QUÈ LA METRÒPOLI?

L'Estat espanyol és el desè país del món on més cocaïna hi ha i, per darrere de Bèlgica i dels Països Baixos, el tercer d'Europa. Alhora, Barcelona és un dels principals ports d'entrada d'aquesta droga al continent. Així ho confirma un estudi de l'Oficina de Nacions Unides contra la Droga i el Delicte (UNODC), que assegura que, de cada 100 quilos d'aquesta droga al món, quasi tres són a l'Estat. És una xifra notable si tenim en compte que el 41% de la cocaïna és a Colòmbia, l'11% als Estats Units i vora el 6% a l'Equador i al Brasil, respectivament.

El professor de Fenomenologia Criminal Ricardo Magaz alerta que "Espanya rep droga de tot el món que s'introdueix per Galícia, Algesires, València i Barcelona". De fet, durant l'any 2020, segons l'UNODC, la policia va confiscar més de 3.000 quilos de cocaïna a la metròpoli. Sense anar més lluny, el passat 31 de gener se'n van intervenir 1.340 al Port de Barcelona camuflats en un carregament de cacau provinent de l'Equador. El maig del 2022 van ser 1.500 els quilos intervinguts que venien del Panamà. Són dues de les operacions en les quals se n'ha trobat més en la darrera dècada.

Montserrat Iglesias-Lucía, directora de l'Escola de Prevenció i Seguretat Integral de la UAB, aprofundeix en la idea i assegura que "Barcelona és estratègica per al tràfic de cocaïna, perquè a més de les vies d'accés aèries i terrestres, té la marítima". "Això fa que sigui un port d'entrada de la droga, tant per abastir la ciutat com per a la resta d'Europa", afegeix. Per la seva banda, Magaz afirma que normalment la droga ve en els contenidors de vaixells de càrrega o en embarcacions dels mateixos narcotraficants. En el primer cas, els delinqüents subornen treballadors del port perquè facin com qui no ho veu quan algú va a buscar el contenidor amb la droga. "És el que s'anomena tècnica del ganxo cec", afirma Magaz. En un port com el de Barcelona, en el qual cada any arriben 3,3 milions de contenidors, és quasi impossible detectar les entrades il·legals.

Alhora, l'Estat espanyol, els Països Baixos i Bèlgica són els centres de distribució d'aquesta droga. L'Europol diu que en el cas estatal això té a veure amb la proximitat històrica i lingüística amb Llatinoamèrica i amb la reconversió de les rutes utilitzades per al tràfic d'haixix amb el nord d'Àfrica per moure la cocaïna.

A diferència d'altres drogues com l'heroïna o la metamfetamina, la cocaïna és una substància de preu elevat relacionada amb les classes socials altes

Els sindicats dels Mossos d'Esquadra denuncien que els caps del cos policial no fan esforços per perseguir el tràfic de cocaïna perquè donen pocs resultats mediàtics

UN MERCAT AMB MÚSCUL

Quan va esclatar la pandèmia i es van establir confinaments, a Energy Control va haver-hi preocupació. Pensaven que hi hauria menys circulació de droga i, per tant, més adulteració i més riscos per a la salut dels consumidors. No va ser així. "El 2018 i el 2019 hi va haver més o menys el doble de producció de cocaïna a Colòmbia, i la droga que arribava a casa nostra era més pura", explica Ventura. Això, sumat a la crisi pel coronavirus, feia preveure problemes en les vies de subministrament, però l'organització va veure que "els productors i les rutes de distribució són molt resistents i no han hagut de rebaixar la puresa de la cocaïna".

El preu d'aquesta substància també mostra com és d'imperforable el mercat de la droga. Segons dades d'Eurostat, el gram de cocaïna que es ven al carrer ronda els 60 euros de mitjana, un dels preus més baixos dels darrers 30 anys. També un dels preus més baixos de tota Europa. Dit d'una altra manera, el preu de la droga no va patir cap efecte per la pandèmia, com tampoc es veu afectat per la inflació o per la geopolítica.

Tot això preocupa Palacios, que considera que la presència d'a-

questa droga a Catalunya és cada vegada més gran. "El perill és que es tracta d'una substància que dona molts diners, i les màfies, quan s'enriqueixen, compren armes de foc per protegir-se", diu. Per contra, lamenta, els recursos que es destinen a perseguir la distribució de cocaïna van a la baixa. "A diferència de la marihuana, que genera olor i malestar, o els narcopisos, que van associats a la marginalitat, la cocaïna és una droga que no encén les alarmes i, per aquest motiu, els caps dels Mossos no hi posen recursos", afirma. A més, per perseguir-la calen molts recursos, com agents a peu de carrer que puguin obtenir informació en bars o fer escoltes telefòniques. "Sis mesos d'investigació acaben amb dos detinguts i només mig quilo de cocaïna", explica. "Els caps es guien per les estadístiques i no volen dedicar recursos a una feina que dona pocs resultats mediàtics", denuncia. "Si es fes una investigació com la que es va fer al Parlament britànic, s'ho prendrien més seriosament", sentència.

Un reportatge d'**Albert Alexandre**



L'alcalde Carles Ruiz tornarà a ser el candidat del PSC a les municipals del maig. Així ho va ratificar l'assemblea local a principis de mes. Ruiz, per altra banda, va acompanyar el ministre de Cultura, Miquel Iceta, durant la visita a Atrium amb motiu del seu vintè aniversari el 10 de febrer.

Ajuntaments i conductors s'alien per vigilar el servei de bus

» Creen una mesa conjunta per fer seguiment de les línies d'Avanza
» Els treballadors continuen les protestes: "Estem sota mínims"

MOBILITAT ▶ Els ajuntaments de Viladecans, Castelldefels, Gavà i Sant Boi s'alien amb els treballadors d'Avanza per fer seguiment del servei de bus al Delta. Ho faran a través d'una mesa conjunta que van crear arran d'una reunió el dia 10.

Aquella trobada va servir perquè els treballadors expliquessin als responsables polítics les seves reivindicacions. Per la seva banda, els representants municipals van expressar la seva "gran preocupació" pels efectes que les vagues estan tenint sobre la ciutadania i la mobilitat. I és que la situació dels conductors de les línies que opera Avanza és límit. "Estem sota mínims", va denunciar José Trigueros, secretari general d'UGT Avanza, en una manifestació que va tenir lloc el 8 de febrer a Viladecans, on hi ha les cotxes de l'empresa.

Els treballadors asseguren que tenen el sou congelat des del



Foto de la reunió entre consistoris i treballadors. Foto: Ajuntament

2019 i que la direcció de l'empresa -que va guanyar el concurs per explotar les línies fa poc més d'un any- no vol atendre les seves demandes.

També lamenten l'estat de la flota de busos, que provoca incidències diàries que afecten el servei. De fet, l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) es va comprometre fa mesos a aportar fins a 136 vehicles nous, però els

conductors asseguren que estan arribant "amb comptagotes".

Per tot plegat, els ànims estan caldejats, sobretot si se sumen els sabotatges que s'estan produint darrerament als busos, dels quals els treballadors neguen ser-ne els responsables.

En paral·lel, el dia 8 treballadors de Monbus/Julià de la comarca es van manifestar per reclamar millores laborals.

Les pors, desitjos i inquietuds del poeta local Pere López

LITERATURA ▶ El poeta viladecanenc Pere López acaba de presentar el seu quart llibre. Es tracta de l'obra *Un mal any per deixar de fumar*, que recentment ha guanyat el premi de poesia Joan Aliguer "pel ritme dels seus poemes, la construcció d'un imaginari particular, el domini de la tècnica i el seu agosarament en concepció i plantejament", va estimar el jurat.

El llibre de López és un poemari amb una quarantena de poesies que sintetitzen les pors, desitjos i inquietuds de l'autor al llarg d'un any de la seva vida. En aquest sentit, l'autor és crític amb la massa de pensament

uniforme i la manca de criteri a la societat. "Al poeta li dol aquesta uniformitat d'idees, la pobresa de criteri i, sobretot, que aquells qui la manifesten la visquin justament com a certesa inflexible", destaca la prologuista del llibre, Sílvia Llobart.

Tot i haver nascut a Lleida, López va créixer a Ascó i viu a Viladecans des de fa uns anys, on ha estat un dels fundadors del grup Amics de la poesia Nou Rals. De perfil polifacètic, és psicòleg i actualment treballa com a orientador educatiu a l'Institut Pompeu Fabra de Martorell. També és professor d'anglès i de balls llatins.



Pere López, un autor polifacètic. Foto cedida



Acte de presentació del projecte a Atrium. Foto: Ajuntament

Com seran les aules del futur?

EDUCACIÓ ▶ El plantejament tradicional de les aules, amb la taula i la cadira del professor i fileres de pupitres al davant, ja no forma part dels nous paradigmes educatius que han de reconfigurar les escoles del futur. De fet, la irrupció de les noves tecnologies de la informació i del món digital ha posat a l'abast dels docents noves eines que poden servir per millorar l'educació dels alumnes. Amb aquest esperit s'ha presentat recentment

el projecte *Smart Classroom* de Viladecans, una iniciativa que proposa una adaptació a la nova avinentesa social.

I és que més de 5.000 nens i nenes de 10 escoles públiques de la ciutat s'estan beneficiant d'aquesta iniciativa, que ha habilitat noves aules intel·ligents per impartir classe amb "metodologies innovadores", informen des del consistori. Les novetats es van explicar en un acte a Atrium a principis de mes, de la mà de

l'alcalde, Carles Ruiz, i la regidora d'Educació, Gisela Navarro.

300.000 EUROS

Les noves aules s'han anat posant en marxa des del curs passat, seguint l'exemple del projecte pilot que es desenvolupa des del 2019 a l'escola Miquel Martí i Pol. La inversió total ha estat de 322.000 euros, i els centres estan treballant per incorporar el seu funcionament en el dia a dia dels alumnes.

**NECESSITEM ALIMENTS
BÀSICS PER CONTRIBUIR
A L'ALIMENTACIÓ DE MÉS DE
163 MIL PERSONES**

 **BANC DELS ALIMENTS**
líniamar



Col·labora
bancdelsaliments.org

Conversa amb Carles Ruiz

» Espai Línia acollirà dimarts 21 de març a les 18:00h una conferència de l'alcalde de Viladecans
 » L'acte s'emmarca en el cicle *La ciutat metropolitana: progrés i futur* que organitza el Línia

L'àrea metropolitana barcelonina és una realitat menystinguda informativament com a entitat geogràfica, política i social, i el diari metropolità *Línia* vol fer-la visible, a més de contribuir a enfortir el sentiment de pertinença a aquesta comunitat.

És per això que, sumant esforços amb Espai Línia, el diari del Grup Comunicació 21 impulsa un cicle de conferències que, amb el títol de *La ciutat metropolitana: progrés i futur*, pretén ser un espai per a la conversa metropolitana serena i responsable. Un marc de diàleg constant i constructiu que contribueixi a combatre l'abandonament informatiu d'una realitat tangible com la metròpoli barcelonina.

És en aquest context que s'emmarca la conversa amb l'alcalde de Viladecans, Carles Ruiz, que tindrà lloc dimarts 21 de març a les 18:00h a Espai Línia (**carrer Girona 52, Barcelona**). L'entrada és lliure i oberta a qualsevol persona que estigui interessada en el debat metropolità, i hi haurà torn de preguntes al final. La conferència serà en format conversa

amb un periodista del diari *Línia* i versarà sobre els principals reptes que afronta el territori, vistos, en aquest cas, des de la identitat local de Viladecans, però amb el prisma global del territori.

El cicle de conferències ha portat fins ara al centre de Barcelona l'alcalde de Sant Adrià, Filo Cañete, la d'Esplugues, Pilar Díaz, l'alcalde del Prat, Lluís Mijoler, l'alcalde de Sant Boi, Lluïsa Moret, i l'alcalde de Cornellà, Antonio Balmón, a més del fins fa poc primer tinent d'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni, i del candidat d'ERC Ernest Maragall.

UN ESPAI OBERT A TOTHOM

► Espai Línia és el primer centre de comunicació de proximitat. El local, de 368 metres quadrats, està obert a tothom. A més d'exposicions de gran format, acull conferències i debats, i posa a disposició d'entitats i d'organitzacions, gratuïtament, una sala de conferències perfectament equipada.



L'alcalde de Viladecans, Carles Ruiz, en una imatge d'arxiu. Foto: Línia



Cru Roja

UCRAÏNA ENS NECESSITA

COL·LABORA-HI





www.cruzroja.es



Envia **SMS** amb la paraula **UCRANIA** al **38088** i dona **3€***



5€ Manta (individual)



33€ Set cuina (5 persones)



20€ Tendals plàstics 4 x 6 metres

TRANSFORMA LA TEVA APORTACIÓ



* L'import íntegre [3€ IVA *incl] del missatge es destinarà a Cru Roja Espanyola. (Movistar, Vodafone, Orange, Yoigo, Euskaltel). Att. client 900 104 971 donatvos@cruzroja.es. Pol. Prot. dades www.cruzroja.es Imatge: Maksym Trebukhev / Ukrainian Red Cross Society

La pista sobre el mar centra una nova batalla per l'aeroport

» El grup promotor de l'estructura marina en defensa el valor ecològic
» Els ecologistes avisen que es vol construir sobre zona protegida

INFRAESTRUCTURES ▶ La proposta d'un grup d'enginyers i economistes per fer l'ampliació de l'aeroport del Prat a sobre del mar ha aixecat força polseguera. Si en un primer moment moltes veus de diversos àmbits la van titllar "d'ocurrència" i la van posar en dubte per l'impacte ecològic que tindria sobre el territori, amb el pas dels dies sembla que aquesta iniciativa agafa embranzida.

Pocs dies després que *La Vanguardia* avancés que el Govern havia rebut el projecte, el grup promotor de la proposta va oferir una roda de premsa per defensar que la pista a sobre del mar era viable i que no tindria pas un efecte negatiu sobre el medi ambient. "Demana a la comunitat mediambiental que s'ho miri molt seriosament. Aquesta proposta és radicalment millor que carregar-se la Ricarda", va expressar l'exconseller Andreu Mas-Colell, que va fer costat als economistes i enginyers que hi ha darrere del pla.

I en què consisteix exactament aquest pla per ampliar l'aeroport? Els impulsors proposen crear una estructura de 3,5 quilòmetres de longitud ubicada a un quilòmetre i mig de la línia de costa, el que ajudaria a reduir l'impacte sonor sobre la comarca, segons van explicar els impulsors a la seu del Col·legi d'Economistes de Barcelona. La pista tindria una altura d'uns 10 metres per evitar els efectes de possibles temporals.

També prometen que en fer-se sobre pilons, i no en una illa artificial, el seu cost es veuria reduït i l'impacte mediambiental



Així seria la pista sobre el mar que proposa un grup d'experts. Foto: ACN

també. De fet, asseguren que una estructura així afavoriria la millora de l'ecosistema marí, ja que no afectaria especialment l'onatge i els corrents marins, millorant així la regeneració de les platges del Prat i el seu ecosistema submarí.

ENQUESTA: MAJORIA CONTRÀRIA AL PLA

▶ Una enquesta elaborada pel *Línia* entre els seus lectors mostra que hi ha una majoria de persones contràries al projecte d'ampliació de l'aeroport al mar. En concret, el 74% no donen suport al projecte, davant del 21% que diu que sí i un 5% que creu que cal estudiar-ho bé.

ZONA SENSIBLE

No ho veuen igual els grups ecologistes. Des de Depana parlen de "dejà-vu" i recorden que el 2006 ja es va parlar de construir una pista a sobre del mar. El 2015, la

Comissió Europea va requerir Espanya perquè protegís el tram on hauria d'anar l'estructura marina, que va passar a ser una zona especial de protecció de les aus (ZEPA) marina.

Així ho va recordar l'alcalde, Lluís Mijoler, després que es fes públic que hi havia aquesta idea sobre la taula per ampliar la infraestructura. I és que el tram on aquest projecte preveu col·locar la pista és una àrea d'importància ambiental, ja que juga un paper rellevant en l'alimentació d'aus que estan en perill d'extinció. Per tot plegat, hi ha prevista una manifestació per al pròxim 4 de març que han convocat diverses entitats que, sota el lema *Defensem la terra, construïm el futur*, protestaran a Barcelona contra l'ampliació de l'aeroport i altres projectes.

Mentrestant, des de Foment del Treball, que ha format una comissió que estudia les diferents propostes per ampliar l'aeroport, es limiten a dir que han incorporat la idea de pista marina a les nou que, de moment, tenen sobre la taula.

Acord | Es constitueix la comunitat energètica

El Prat acaba de constituir la seva comunitat ciutadana d'energia, amb la qual es vol democratitzar l'accés als subministraments bàsics de les llars i poder produir energia a través de plaques solars instal·lades a edificis municipals.

La proposta de protecció del Delta retarda les obres al Port

INFRAESTRUCTURES ▶ El Port de Barcelona ha informat que no començarà les obres dels nous accessos ferroviaris fins que no es confirmi de manera oficial l'ampliació de la Zona Especial de Protecció de les Aus (ZEPA) que planteja la Generalitat i que ha aixecat controvèrsia a la comarca.

Des del Port argumenten aquesta decisió per "prudència" i asseguren que en la licitació de les obres ja es van tenir en compte les delimitacions de la zona protegida. No ho veu igual Depana, que recorda que la nova

estació ferroviària afectarà de manera directa l'espai que ha de quedar protegit per la ZEPA a la llera del riu Llobregat, un dels espais "amb els valors naturals més importants de tot el Delta".

Des de l'entitat ecologista celebren la decisió del Port i asseguren que és fruit d'una al·legació que van fer al projecte de terminal. Amb tot, el Port continua a l'espera de saber si la proposta de la Generalitat per ampliar les zones protegides tira endavant per poder fer l'avaluació ambiental de les obres.

Una glaçada negra malmet el 80% de la collita de carxofa



La carxofa ha patit l'impacte del fred del gener. Foto: Diputació

AGRICULTURA ▶ La collita de carxofa s'ha vist afectada per les gelades del gener, fins al punt que el 80% de la producció prevista s'ha malmès. En declaracions a *Línia Mar*, Agustí García, president de la Cooperativa Agrícola del Prat, explica que han patit el que anomenen una "glaçada negra", que té lloc quan no hi ha cap grau d'humitat, el que provoca que la planta es glaci per dintre. Ara, les carxofes hauran de tornar a rebrotar cap

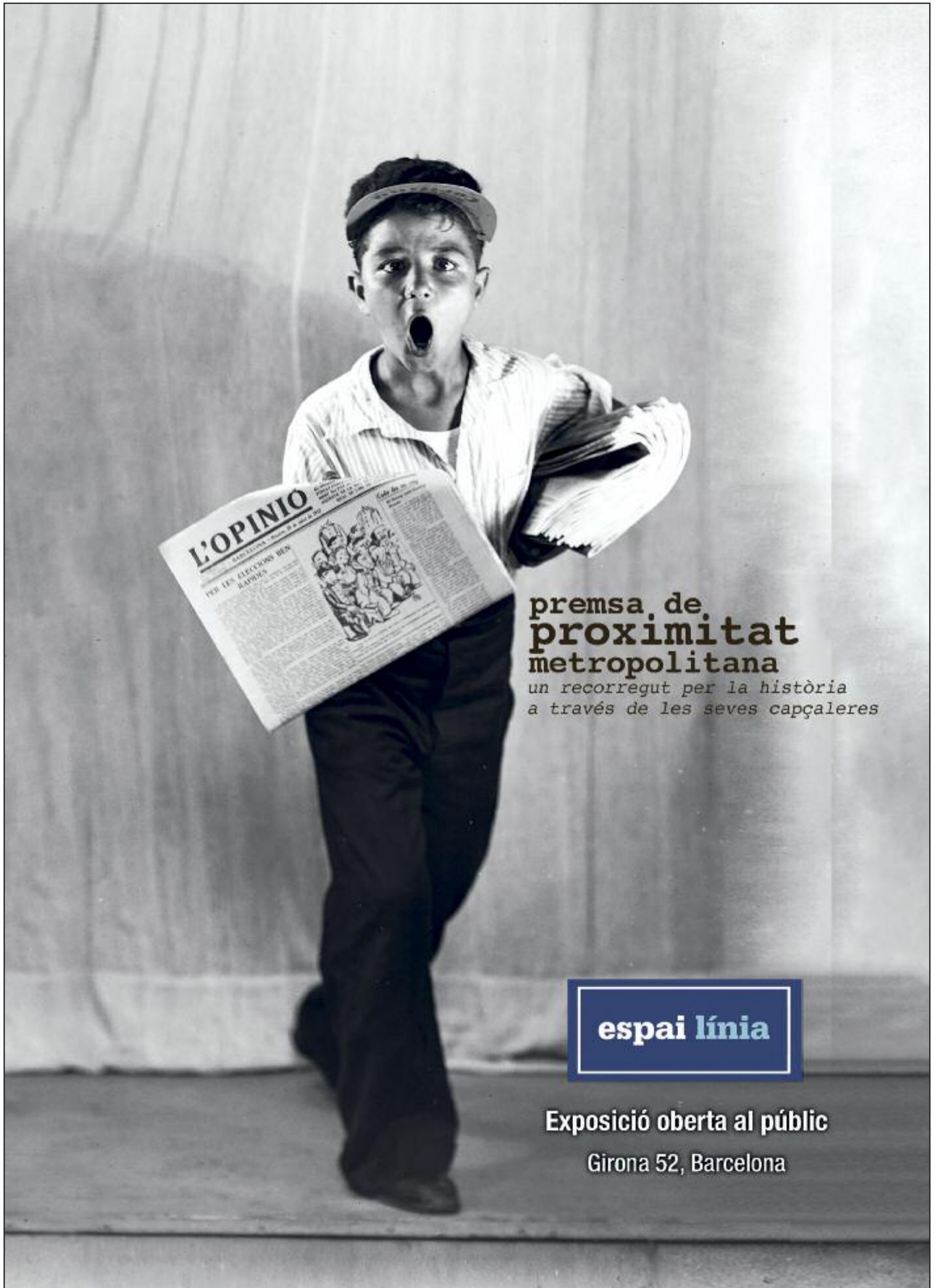
a la primavera "si no hi ha cap circumstància climatològica adversa", apunten des de la Cooperativa Agrària del Prat. García assenyala que ara mateix "hi ha molta demanda", però que, com que no hi ha suficient carxofa Prat, "han apujat els preus".

Ara bé, des de la cooperativa recorden que les carxofes que s'han salvat, que són aquelles que estaven més arrecerades del fred, mantenen la seva qualitat, gust i tendresa.

Identificar-los
amb **XIP** i **XAPA**
és la teva obligació



i en cas de pèrdua,
**pot ser la seva
salvació!**



premsa de
proximitat
metropolitana
*un recorregut per la història
a través de les seves capçaleres*

espai línia

Exposició oberta al públic

Girona 52, Barcelona

L'alcalde, Lluïsa Moret, ha rebut el suport unànime de la militància socialista de Sant Boi per tornar a ser la cap de llista de cara a les eleccions municipals del maig. També ha obtingut l'aval de més de 2.600 veïns i veïnes.

La mort perinatal, un tabú i un dol invisible: "Et sents sol"

» Parlem amb la Patricia, que va patir la mort del seu nadó fa un any

» L'hospital rep un bressol especial per facilitar aquest procés de dol

Francisco J. Rodríguez
SANT BOI

Que la Luna no caigui en l'oblit. Aquesta és la idea que repeteix una vegada i una altra la Patricia Díaz, una dona de Sant Boi que l'11 de febrer de l'any passat va donar a llum prematurament a la Luna poc després que els metges li diguessin que el seu petit cor havia deixat de bategar. "Estava en *shock*", recorda la Patricia, que descriu aquell part "sense epidural" com "el més dolorós". Començava un camí difícil per a la parella, sobretot quan van tornar de l'hospital. "La casa estava esperant la Luna", reconeix. La Luna, de fet, era una nena molt desitjada, després d'anys intentant concebir i haver-ho aconseguit mitjançant reproducció assistida. "Et sents sol perquè la mort perinatal és un tema tabú a la societat", lamenta la Patricia.

Ho confirma Clara García, llevadora i supervisora de l'àrea maternoinfantil de l'hospital Sant Joan de Déu i coordinadora de la comissió d'atenció a la pèrdua perinatal, aquella que es produeix en el període immediatament anterior o posterior al naixement d'un nadó. L'any 2021, la taxa d'aquesta mortalitat va ser de 3,91 per cada miler de naixements. Des del 2017, el centre mèdic intenta donar "un altre enfocament" a aquest procés de dol, basat en la formació d'un equip multidisciplinari i la feina activa amb les famílies. "Donem l'oportuni-



L'equip de l'hospital amb el bressol especial. Foto: PSSJD

tat que se'n parli, que no s'amagui", assenyala la Clara.

Sense anar més lluny, aquest mes Àltima ha donat a l'hospital un bressol especial per a nadons que neixen sense vida i que, a través d'un sistema de refrigeració, permet facilitar el comiat a la família. "El bressol dona temps als pares", assenyala la llevadora. I és que aquest bressol, molt estès a països com Anglaterra o els Estats Units, permet mantenir el cos del nadó fins a quatre o cinc dies.

EVITAR LES PRESSES

Aquest bressol, que encara no s'ha fet servir, evita que hi hagi pressa en el procés de comiat de la criatura. Si bé és cert que a Espanya no és habitual que s'allargui durant dies, la Clara descriu aquest moment com un "tesor" que "passa i no torna". Així i tot, cada cas és un món i hi ha famílies que no ho volen fer.

Per a la Patricia, tanmateix, expressar la seva pèrdua i compartir-la amb mares i pares que han passat pel mateix tràngol va ser una necessitat des del principi. D'aquí va sorgir la idea d'o-

brir un compte d'Instagram, @lalunademama_, un espai que va crear per "alliberar-se" i relatar amb pèls i senyals la "dura realitat del dol perinatal".

Amb el temps, la comunitat ha crescut amb més d'un miler de seguidors que l'han "salvat", tal com reconeix. A través d'aquest canal, la Patricia vol ajudar a gent en la mateixa situació i explicar qui va ser la Luna. "Ella forma part de la família", afirma la Patricia, que destaca la necessitat d'incorporar la pèrdua a la vida de cadascú. Hi coincideix la Clara. "No oblidem el nadó", remarca.

Així i tot, el procés és difícil. "El món pretèn que et reincorporis al dia a dia com si no hagués passat res, quan ha passat tot", afegix la Patricia, que està treballant amb unes altres persones per tirar endavant una associació de suport al dol perinatal al Casal Ciutat Cooperativa. Un espai per explicar experiències i mostrar aquesta "cara B de la maternitat" i l'embaràs. I per continuar recordant la Luna i tants altres, i evitar així que el dol invisible que sovint comporta la mort perinatal no els faci caure en l'oblit.

Nou semàfor i pas de vianants a tocar del Parc Sanitari

MOBILITAT ▶ La carretera BV-2002 entre el Parc Sanitari i l'aparcament de cotxes de l'altre cantó és un indret molt transitat per vehicles i persones. I ara la Diputació hi col·locarà un semàfor i un pas de vianants per evitar que la gent creui la carretera per un punt no senyalitzat.

Les obres van arrencar el gener i està previst que finalitzin en dos mesos. El projecte té un cost de 48.000 euros i, a més del semàfor i el pas de vianants, està previst que es completi l'actuació amb un itinerari per a per-

sones amb una vorera a diferent nivell. A més, les obres suposaran la col·locació d'elements de contenció, així com una barana i nova senyalització.

MILLORA DE LA SEGURETAT

D'aquesta manera, s'evitarà una estampa habitual a la zona, que és la de desenes de persones que creuen, de l'aparcament en direcció a l'hospital, una carretera força transitada per vehicles, el que suposa un augment del perill d'accident. Les obres les porta a terme la Diputació.

Reivindiquen que Can Bori aculli un equipament



L'edifici està catalogat com a bé d'interès local. Foto: Arxiu

PATRIMONI ▶ És Bé Cultural d'Interès Local i data del segle XVIII. Tanmateix, és propietat de la Sareb i des de fa anys diversos col·lectius reclamen que sigui traspasada a la Generalitat per fer-hi un espai de formació professional i de participació comunitària.

Així ho han tornat a reivindicar des de la Federació d'Associacions de Veïns de Sant Boi, que recorden com fa una dècada el Ple municipal va donar suport a aquesta petició de manera unànime.

Fa dos anys, a més, aquest edifici d'interès patrimonial va centrar una polèmica per unes obres que s'estaven fent a l'interior. ERC i Podem-Esquerra Unida van exigir al govern municipal que fes el que calgués per paralitzar unes actuacions que podien malmetre els elements d'interès històric de l'edifici.

En aquella ocasió l'Ajuntament va posar fil a l'agulla per paralitzar les obres, però des de l'oposició van exigir al govern local més implicació en la defensa del patrimoni local.

Amb amor
i responsabilitat



... ADOPTA
als que han estat abandonats



líniamar
SORTEJA
2 entrades

Escaneja per veure les bases i participar-hi

**BEYONCÉ
RENAISSANCE
WORLD TOUR**

8
DE JUNY
a l'Estadi Olímpic

   @liniatarxa



Foto: Alberto Lores / PIN Media

EMERGENCIA EN UCRANIA

Miles de personas huyen de sus hogares buscando refugio para salvar sus vidas. La infancia está especialmente desprotegida.

Dona ahora

Cuenta bancaria:
ES69 2100 5731 7202 0041 1957



El conjunt de Pedro Dólera rebrà el pròxim diumenge 26 de febrer el CF Badalona Futur, en partit corresponent a la 23^a jornada del grup 3 de Segona RFEF. L'AE Prat hi arribarà després de l'empat (2-2) contra l'RCD Mallorca B del passat dia 19.

La reivindicació de Mar Ribera

» L'escorta del Vilabàsquet Viladecans treballa a la Fundació Gasol, que vol reduir l'obesitat infantil
 » "No s'entén per què la readaptació física no és present als hospitals ni a l'Atenció Pública", denuncia

Toni Delgado
VILADECANS



"Abans de preparar l'entrevista havies sentit a parlar del readaptador físic? T'ho pregunto perquè és una figura molt desconeguda i, alhora, vital, i no s'entén per què no és present als hospitals ni a l'Atenció Pública. Només pots optar a la readaptació física en centres privats", denuncia Mar Ribera (Igualada, 1997), escorta del Vilabàsquet Viladecans.

En cas de lesió, cal visitar un metge "perquè en diagnòstiqui la gravetat i de quin tipus de lesió es tracta". El segon pas és anar a un fisioterapeuta "per fer exercicis de rehabilitació per curar el dany estructural de la zona lesionada". I la tercera etapa és visitar un educador físic-readaptador físic per "restablir la funcionalitat de l'articulació, lligament, tendó o una altra zona afectada, així com, a través dels exercicis adequats, dotar d'estabilitat i força a l'estructura lesionada i prevenir i minimitzar una recaiguda".

"Sense l'alta mèdica, el readaptador físic no hauria de tractar aquella persona perquè només és potestat del fisioterapeuta fer-ho. Amb l'alta mèdica, el readaptador físic pot començar a treballar amb exercicis de moviment, ja que som els únics especialistes de la cinètica del cos perquè és el que estudiem les persones que ens hem graduat en Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport (CAFE). És l'última fase de la recuperació, la d'exercicis per entrar a la pista o per a la vida quotidiana, com de

força per pujar escalar, tornar a caminar...", exposa Ribera.

Inquieta i molt moguda, la igualadina no aguanta més d'una hora seguida al sofà. És molt creativa i necessita una feina plena de reptes on pugui ajudar les persones. L'ha trobat en la salut comunitària i a la Fundació Gasol, on és tècnica de projectes referent en l'àmbit esportiu: "M'emociona molt el que faig perquè és molt necessari".

La Fundació Gasol vol reduir les xifres d'obesitat infantil a través de "la promoció i la sensibilització d'hàbits saludables" [l'esport i l'activitat física, l'alimentació saludable, les hores i la qualitat del son i el benestar emocional dels nens i les nenes, els i les joves i les seves famílies]. "Mai jutgem i sempre comuniquem amb afecte perquè l'obesitat és una patologia amb molt estigma. El gran problema és que té beneficis a molt llarg termini i no són immediats, i en aquesta societat es vol tot ja", exposa Ribera.

UN GRAN ENCERT

A Montjuïc, a INEFC Barcelona i a uns 500 metres del Palau Sant Jordi, Ribera va confirmar que no s'havia equivocat triant CAFE. "Estudiem molt el cos i aprenem a cuidar-lo i preservar-lo", afirma. A més, va fer-hi amistats per a sempre: "Compartim passió i professió, l'esport".

Els seus grans seguidors són Anna Sanuy i Joan Ribera, els pares. En Joan només s'ha perdut dos partits de la seva filla i des del primer dia fa fotos dels matxs. "És una sort que els meus em cuidin així. Mira, aquesta foto és del



Mar Ribera, escorta del Vilabàsquet Viladecans. Foto: Toni Delgado

meu primer partit... [Me l'ensenya en el mòbil del seu pare]. Hi surto despenjada!", comenta.

De petita ja corria molt. En aquella època, però, no sabia frenar, i va patir algunes lesions per xocar contra la part de darrere de la cistella. "Amb els anys, he anat perdent aquesta velocitat i, gràcies a qui m'ha entrenat, tinc una visió més global del joc, perquè abans només anava cap al cèrcol", diu.

Ribera va fer les seves primeres cistelles al Monalco, el seu col·legi a Primària i ESO, i on la dirigia Jaume Vidal, un entrenador que confiava molt en ella. Després, a mini de segon any, va fitxar pel CB Igualada, on jugaria fins a primer de júnior i seria sempre la referent ofensiva. En aquest cas, també la líder.

"Crec que en un futur llunyà hi acabaré tornant. Em faria molta il·lusió perquè els estic molt agraïda. És un club que aposta per la gent jove. El CB Igualada és

la meua infància i m'hi passava les tardes exercitant-me i veient entrenaments amb una altra amiga, Clara Mas", confessa Ribera.

Li va costar molt marxar de l'equip del seu cor i només ho va fer l'últim any de formació i a un destí molt atractiu, el Barça CBS, on el seu objectiu va ser "créixer i gaudir". "També vaig disposar d'un paper important", afegeix.

El seu següent destí va ser el SESE, on va comptar amb moltes oportunitats i va tornar a "ser una mica líder, un rol que potser havia perdut una mica a Sant Feliu de Llobregat". "Al SESE vaig recuperar la confiança en mi per acabar jugant en una categoria superior", afegeix. Es refereix a la Lliga Femenina 2 i amb el Lima Horta Bàsquet d'Isaac Fernández, on no va tenir gaires oportunitats. Hi va arribar sabent-ho i amb el propòsit "d'aprendre molt de l'entrenador i de les companyes en una competició de gran nivell".

"Tot depèn de com et prenguis les coses i no hi ha d'haver cap problema si saps quin és el teu paper. El problema apareix quan et penses que tens un rol que no és el real", enraona Ribera, que a Horta va ampliar la seva mirada, sobretot la tàctica, i va aprendre a "estar més tranquil·la i segura a la pista".

"Amb els anys, he perdut una mica la confiança en el meu tir i l'he de recuperar, i ha de ser a partir de la defensa i del físic", exposa l'entrevistada, que no es considera una líder: "Simplement, em deixo l'ànima amb els intangibles, aquells aspectes invisibles i vitals per a un grup".

El bàsquet és la seva teràpia, l'espai de "tranquil·litat" per "gaudir, competir i desconnectar". Li agrada tant que durant una part de la pandèmia trigava fins a dues hores, i agafant diferents transports públics, per presentar-se a l'entrenament. I ara arriba a casa a mitjanit per continuar fent-ho. Des que, amb 18 anys, es va independitzar, viu a l'Hospitalet, primer al barri de la Florida i ara a Santa Eulàlia: "És una ciutat molt ben comunicada on tens de tot i hi ha molta gent, però no massa trànsit. M'hi sento còmoda".

Sent que el Vilabàsquet Viladecans la va acollir "amb els braços oberts" des del primer moment. "El club m'ha donat l'oportunitat de sentir-me com a casa perquè els meus quatre primers anys de sènior vaig estar en un equip diferent i aquí m'he tornat a trobar com a jugadora i persona gràcies a la confiança de les companyes, l'entorn i el públic", agraeix Ribera.



ALUMINI - VIDRES
OBRES INTEGRALS
home homing

vidres • miralls
claraboies • alumini

projectes integrals
i execució d'obra



*Si ho pots somiar,
 nosaltres ho podem
 fer realitat*

cuinescat
Gremi de reformes
 d'interiors, cuines
 i banys de Catalunya

Padilla, 243 • 08013 Barcelona
 Tel. 93 881 77 06 • admin@home-homing.com
 www.home-homing.com
 • Magatzem: Ptge. Utset, 3



**Dimarts 21 de març
a les 18:00 h**

Organitza:



Conversa amb
Carles Ruiz
Alcalde de Viladecans

**La ciutat
metropolitana:
progrés i futur**

Hi haurà torn obert de preguntes

*La Casa
dels Barris*

espai línia

Entrada lliure

Girona, 52
Dreta de l'Eixample



 **UNHCR
ACNUR**
La Agencia de la ONU para los Refugiados
comité español

EMERGÈNCIA A UCRAÏNA

**LES PERSONES QUE ESTAN
FUGINT ET NECESSITEN**

DONA ARA A

ayudaucrania.com

Bizum – Codi: 01151

ES86 2100 2262 1802 0040 3932

Viu en línia

videojocs | **Hogwarts Legacy**

Els fans de *Harry Potter* estan d'enhorabona: el videojoc de rol immersiu inspirat en la saga màgica ja està disponible per a PC, PS5 i Xbox Series X/S.

No t'ho perdís

Foto: Pau Cortina/ACN



Anglada Camarasa

El Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) defensa que Hermen Anglada Camarasa (Barcelona, 1871-Port de Pollença, 1959) va ser "l'artista català amb més projecció internacional entre Marià Fortuny i Joan Miró". És per això que el museu ha creat l'exposició *Anglada Camarasa. L'arxiu premeditat*, després que la seva família hi hagi donat el seu arxiu personal coincidint amb el 150è aniversari del seu naixement. Segons l'organització, la mostra (que es podrà visitar fins al 7 de maig) permet que el públic conegui el procés creatiu i la rellevància d'Anglada Camarasa.



Famosos

Dua Lipa (Londres, 1995) és una enamorada de Barcelona i de Catalunya i, especialment, de la nostra gastronomia. Ja ens ho va fer saber a principis de l'estiu passat, coincidint amb els dos concerts que va oferir a la capital catalana, i ens ho ha confirmat ara. "He passat uns dies a Barcelona i Catalunya, anant als meus restaurants preferits, fent nous amics i coneixent alguns dels meus productors de vi natural preferits. Un veritable plaer poder conèixer les persones meravelloses i el procés que hi ha darrere del vi que m'encanta gaudir i compartir amb la gent". Aquesta és la piulada que la cantant va fer el passat 8 de febrer a Twitter, acompanyada de quatre imatges que acreditaven la seva visita gastronòmica. A més, l'artista britànica d'origen kosovar també va aprendre a beure amb porró a casa nostra. *Una di noi*.

La fitxa

QUI ÉS?

D U A L I P A

ÉS FAMOSA PER...

Ser una cantant d'èxit mundial
És una de les artistes més escoltades actualment

QUÈ HA FET?

Gaudir de la gastronomia catalana
Ha presumit de visitar casa nostra per menjar i beure

A LES XARXES...

Catalana d'adopció
Els usuaris catalans ja se l'estimen com si fos una més

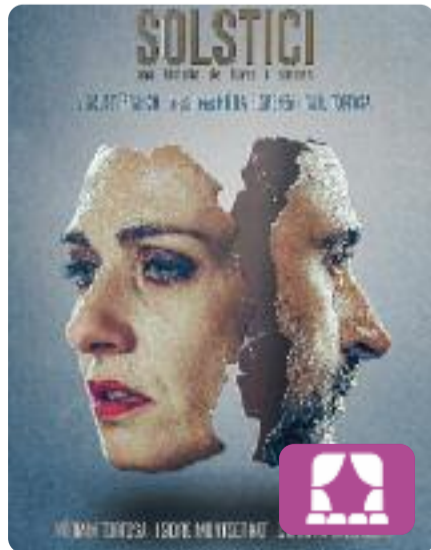
Llibres



Solastàlgia
Ada Castells

La Sara és una Quixot empàtxada de lectures apocalíptiques i, arran d'unes inundacions extremes a Barcelona, decideix fugir cap a l'Empordà. A l'expedició l'acompanyen un marit que exporta pollastres al Brasil, una filla adolescent que vol un gos i una tieta excèntrica que no hi toca gaire. L'objectiu és refundar l'edat mitjana amb tecnologia del segle XXI.

Teatre



Solstici
Agustí Franch

L'Anna és prostituta i pateix anorèxia des d'adolescent. L'arribada d'un client que no vol sexe amb ella despertarà el monstre que la turmenta. El Ginés treballa maquillant cadàvers. La seva relació amb la mort va començar des de ben petit, igual que el seu contacte amb la depressió. Tots dos lluiten contra la soledat.
Al Teatre Gaudí de Barcelona.

Música



Confit
Boom Boom Fighters & Cookah P

Confit (Propaganda pel fet) és el segon disc de Boom Boom Fighters & Cookah P, un projecte nascut el 2021 a cavall entre Girona i Mataró. Els tres artistes que l'integren –Oriol Pujades "Cookah P", Joan Fité i Tomàs Sánchez– ofereixen una proposta innovadora per al panorama musical català, que combina el *reggae* dels vuitanta amb el *dancehall* dels noranta.

Pelis i sèries



La niña de la comunión
Víctor García

Ens trobem a finals dels vuitanta, en un poble indeterminat. La Sara acaba d'arribar al municipi i no troba el seu lloc. La seva millor amiga és la Rebe, molt més extravertida. Una nit van a una discoteca, es droguen i, tornant cap a casa, troben una nina vestida de comunión. Així comença el malson. *La niña de la comunión* és una pel·lícula del barceloní Víctor García.

ESTILS DE VIDA

Plantar arbres millora la salut

Foto: Freepik



i URBANISME

Un estudi liderat per l'Institut de Salut Global de Barcelona revela que més del 4% de les morts que es produeixen en ciutats europees durant els mesos d'estiu són conseqüència de les illes de calor urbanes, és a dir, de la diferència de temperatura que es produeix a causa de la combinació de poca vegetació, densitat de població alta i superfícies com l'asfalt. L'estudi, publicat a *The Lancet*, també analitza l'efecte dels arbres sobre la temperatura. La conclusió és que un terç de les morts vinculades a les illes de calor podrien evitar-se si aconseguim ampliar fins a un 30% la cobertura arbòria en ciutats com Barcelona, Madrid, València o Bilbao.

De la mateixa manera que els arbres poden contribuir a reduir la mortalitat, també ajuden a créixer. Un altre estudi, també d'ISGlobal i publicat a la revista *Environment International*, revela que l'exposició materna a entorns naturals afavoreix un creixement fetal saludable. En concret, la proximitat a espais verds s'associa a un pes superior en néixer i en menors probabilitats de tenir un nadó petit per a l'edat gestacional. Aquesta és una altra bona raó per plantar arbres a la ciutat.

Les claus

ILLES DE CALOR

La combinació de poca vegetació, molta població i asfalt provoca la creació d'illes de calor urbanes

ARBRES

Augmentar un 30% l'arbrat a les ciutats reduiria un terç de les morts a conseqüència de les altes temperatures

EXPOSICIÓ

L'exposició continuada a la calor està associada amb mortalitat prematura i malalties cardiovasculars

NADONS

Les mares que viuen en entorns més verds tenen més probabilitats de tenir nadons amb més pes

Foto: Freepik



EMERGÈNCIA CLIMÀTICA

AJUDA'NS A PROTEGIR
EL PLANETA

#EmergenciaClima



VicenteFerrer



Necessitem la teva firma!

Més info a:
www.fundacionvicenteferrer.org

Més de
2.125.000
carnets

AGENDA
2030

Les biblioteques
municipals també som
més que
un club

bibliotecavirtual.diba.cat

La Diputació de Barcelona, amb els ajuntaments de la província, gestiona **233 biblioteques** i **10 bibliobusos**, per posar a l'abast de tota la ciutadania la cultura, l'educació i el coneixement. Més de **2 milions d'usuaris** ja tenen el seu carnet. Si encara no ets soci, fes-te'n i descobreix tots els avantatges i oportunitats que t'ofereix.

#BibliotequesSomMésQueUnClub
Xarxa de Biblioteques Municipals



Diputació
Barcelona

200 1822
2022